

YENİ DEMOKRAT GENCLİK

www.yenidemokratgenclik.net

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi
Sayı: 184

ISSN: 1302-7506

Nisan 2014

2 TL

Çocuklar
Uyurken Susulur
Ölürken Değil

sf: 4-13

24

NİSAN ERMENİ SOYKIRIMINI UNUTMADIK UNUTTURMAYACAĞIZ

www.partizanarsiv.net

Merhaba,

Nisan sayımızla sizlerle. Oldukça yoğun bir ayı geride bıraktık. Berkin Elvan 269. günün sonunda hayata gözlerini kapadı. Ancak milyonlar Berkin olup sokağa çıktı. Biz de bu sayımızda Berkin Elvan'a dair yazılara ağırlık verdik. Eylemlerden izlenim yazılarıyla, öykülerle Berkin'i anlatmaya çalıştık.

Kartal bakışlı çocuğun 269 günlük direnişiyle bize miraskalanları yaşatma düşüncesinin küçük bir adım olarak gördüğümüz ve derleyerek topladığımız yazıları ilgiyle okuyacağınız düşüncesindeyiz.

Berkin Elvan'ın yanında 30 Mart'ta yapılan yerel seçimlere ilişkin değerlendirmelere de yer verdiğimiz bu sayımız, 1 Mayıs' a çağrı niteliği de taşıyor.

Yine bu sayımızda liselilerin YGS protestolarına, tıp eğitimine, hasta tutsaklara ve 8 Mart'tan bir izlenim yazısına yer veriyoruz.

Ayrıca bu yazılarımıza ek olarak, 29 Haziran 2010 tarihinde şehit düşen Munzur ve Kinem' e dair bir yazıyı da sizinle paylaşmayı düşündük.

Bahar sürecini karşılamaya hazırlanırken çıkardığımız dergimizin bu sürecin bir parçası olması dergimizi işlevli kılacaktır.

Bir sonraki sayımızda görüşmek üzere...

Umutla ve İsyanla...

İsyan.....	2-3
Berkin' e.....	4- 13
Özgür Okul.....	14
Forum.....	17
Tıp Eğitimi Üzerine.....	18
Kolektifin Sesi.....	20-22

Sandık Kurtarmaz Çünkü	
Sokak Affetmez.....	23- 25
Gençlikten Notlar.....	26-27
Munzur ve Kinem' e.....	28- 31
Denge Ciwanên.....	32-33
Genç Kadın.....	36
Bellek.....	40

İletişim

Facebook.com/YDG.online
@YeniDemokratGen

www.yenidemokratgenclik.net
yenidemokratgenclik@gmail.com
ydg.ap@yandex.com.tr

UMUT YAYIMCILIK
ve BASIM SANAYİ LTD. ŞTİ.
Yönetim Yeri: Gureba Hüseyinağa
Mah. İmam Murat Sk. No:8/1
Aksaray/ Fatih/ İstanbul
Tel: (0212) 521 34 30
Fax: (0212) 621 61 33 Sahibi ve
Yazışleri Müdürü: Çilem İlaslan
Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd.
Güven San. Sit. B Blok, No 366
Tel: (0212) 544 66 34

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. Np: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık sk. Torun Ap. 19/9
Sıhhiye/Çankaya Tel:(0312) 433 10 23
İzmir:1362 sk. No:18 Altan İşh. Kat:5/509 Çankaya/Konak Tel.
(0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşh. Kat:3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat:2
No:185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin:Çankaya Mh. 4716 sk. Güneş Çarşısı No:32 Kat:2 Akde-
niz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğoltay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhamı Kat 2 No: 8

BERKİN GİBİ UMUTLA YARINLARA KOŞUYORUZ!

Berkin, en iyi sporunu yapıp, 269. günün sonunda yarınlar umutla koştu. Şimdi ilk olarak 1 Mayıs'ta milyonlar Bekin olup, Ethem'i, Medeni'yi, Mehmet'i, Ahmet'i, Ali İsmail'i, Abdullah'ı anarak alanlara çıkacak. Berkin'in diliyle; "yarınlar, umutla koşmanın" bir adımını daha atacak.

Egemenler, geçtiğimiz bir ay içerisinde seçimler vesilesiyle bir kez daha halkı kandırarak oy isteyip, mitingler yaparken T. Erdoğan'ın "kökünü kazıyacağız" açıklamasının ardından Twitter kapatıldı, yeni kasetler yayımlandı; Newroz ateşi Türkiye'nin dört bir tarafında yakıldı.

Türkiye'nin "birleştirici gücü" CHP bozkurt işaretleriyle oy toplamanın gayretini gösterirken kendi sınırları içerisinde dahi ne derece ilkesiz ve omurgasız olduğunu bir kez daha göstermiş oldu. MHP'lilerin aday gösterilmesiyle ilk nüvelerini gördüğümüz "yeni" CHP vizyonu bu şekilde kendini tamamlamış oldu. Selahattin Demirtaş'ın Siirt mitinginde yaptığı "Biz onu Kürt kökenli biliyorduk ki, Kürt kökenli çıktı." yorumu tam da meseleyi özetle-

mektedir. CHP'ye oy veren kitleler açısından meselenin bir çelişki yarattığı açıktır. Ancak çelişkiyi esaslı olarak çözecek olanın devrimci bir alternatif olduğu da kesindir. AKP ise özellikle yoksul, sünni kesimden önemli derecede bir ilgi görmektedir. Ancak bütün bunlara rağmen AKP kliği, geniş kitleler tarafından iyiden iyiye teşhir olmaya devam ediyor.

AKP, CHP ve diğer düzen partileri seçim çalışmalarını sürdürürken HDP'ye yönelik yapılan saldırılar da gündemin bir başka tarafını oluşturmaktaydı. Urfa, Fethiye, Dikili, Tekirdağ, Edirne, Keşan ve Aksaray bu saldırıların yapıldığı yerlerdendir. Özellikle Aksaray'da kalabalık bir

kitle tarafından yapılan saldırılar düşünüldüğünde şoven propagandaların etki gücü açığa çıkmaktadır. Geçmiş dönemlerde BDP'ye yapılan saldırılardan tanıdığımız bu tablo nihayetinde bizler açısından HDP'yi önemli kılan anti-şoven mücadele hattında daha fazla karşı çıkılması gereken kısmı oluşturmaktadır. Kitlelerden şovenizm ve Kürt düşmanlığı ile oy almaya çalışanların çabalarının boşa çıkartılması her seçim sürecinde olduğu gibi bu seçim sürecinde de temel gündemlerimizden olmuştur.

Seçimler ve daha bir dizi mesele geçtiğimiz ayın gündemini oluşturdu. Ama bütün bu gündemlerden önce Berkin, 269 günlük direnişin sonunda yaşamını yitirdi ve kitleler bir kez daha sokaklara taşıdı.

"Senin o fakir dediğin çocuklar var ya, bazı insanları şerefiyle satın alır"

Ülkemizde sınıf mücadelesi Gezi İsyanı ile birlikte bir dönemeci daha geride bırakmış, umutlara aralanan kapı biraz daha açılırken Berkin Elvan'ın yaşamını yitirmesi bir öfke patlamasını daha beraberinde getirmiştir. Berkin, 269 gün boyunca yaşama tutunmaya çalışırken, milyonlar da içindeki öfkeyi biriktirdi ve Berkin'den 14 Mart sabahı gelen haberle birlikte sokaklar yeniden öfke sloganlarıyla yankılandı. Berkin'i, Okmeydanı'nda milyonlar kucaklarken, daha birçok ilde de eylemler örgütlendi.

“Çocuklar uyurken susulur, ölürken değil” diyen milyonların öfkesi militan bir şekilde sokağa taşındı.

Kitlelerin patlamaya hazır bir volkan olan öfkesi, Berkin Elvan’la bir kez daha sınırdır; milyonlar Berkin’in cenazesi etrafında bir kez daha kenetlendi. Bir aradalık, yılmadan saldıran, aymazlıkla konuşan egemenlerin korkusunu biraz daha büyüttü. Genç, yaşlı, kadın, erkek herkes 269. günün sonunda Berkin’i son yolculuğuna uğurlamanın hüznü ve öfkesi içerisinde sokaklara çıktı. Çocuklar ağabilerini, liseliler sıra arkadaşlarını, üniversiteliler kardeşlerini uğurladı, biz de genç bir yoldaşımızı.

Bu öfke elbette “14 yaşında bir çocuğun ekmek almaya giderken başına gaz fişegi sıkılmasına” duyulan öfkeyle sınırlı değildi. Öfkenin merkezinde bu gerçeği yaratan sistem ve onların sözcüleri vardı. “*Terör örgütlerinin içinde ne yazık ki; yüzü poşulu, eline sapan verilmiş, cebinde demir bilyelerle olan bir çocuk orada maalesef bir biber gazına o da muhatap oluyor.*” (T. Erdoğan, 14 Mart) Öfke bu sözlere. Azgın polis terörünü “muhatap olmak” olarak tarif eden sistemin kodları böylece kitleler tarafından çözülmeye devam ediyor. Çünkü ‘**biz onu ekmeğe gönderdik, o bize güneşi getirdi.**’

Berkin Elvan’ın yaşamını yitirdiğinin açıklanması ile birlikte özellikle T. Erdoğan’da “vicdan” arayışına çıkanlar bir kez daha eli boş dönerken, CHP ve kafadarları da süreçten nemalanmaktan başka hiç bir amaç taşımadıklarını açık ettiler. Büyük bir aymazlık içerisinde bu klikler tarafından Berkin’le ilgili yapılan “duygu dolu açıklamalar” gerçeği bilen kitlelerin yüreğine bıçak misali saplandı. Bunlar, “kana ekmek doğrayıp yiyenler” değilmişçesine egemen olan kliğe yüklendiler. Egemen olamayan klikler T. Erdoğan’ı “toplumda kutuplaşma” yaratmakla suçlayıp, “birleştirici” bir dil tutturmaya çalıştılar. T. Erdoğan, “*Burak yavrumuzu şehit ettiler*” derken Berkin için “*tamamı terörist bunların*” diyor. Berkin’in annesine, babasına söylemediği şeyi bırakmayıp, “bir de şöyle babamız, annemiz var” diyor. Aslına “toplumda kutuplaşma” yaratanlar esasen sınıf kimliklerini daha net bir şekilde açığa koydular.

“Birleştirici” dedikleri dilse katillerle çocukları yan yana getirmenin bir başka ifadesi oldu. Şüphemiz yok ki; “onlar da bizim şehidimiz” deyip ne yardan ne serden geçenlerin, maskelerinin altındaki gerçek yüzü mahşere kalmadan açığa çıkacak, dünya tersine dönecektir. Teminatı Berkin’i son yolculuğuna uğurlayan milyonlardır.

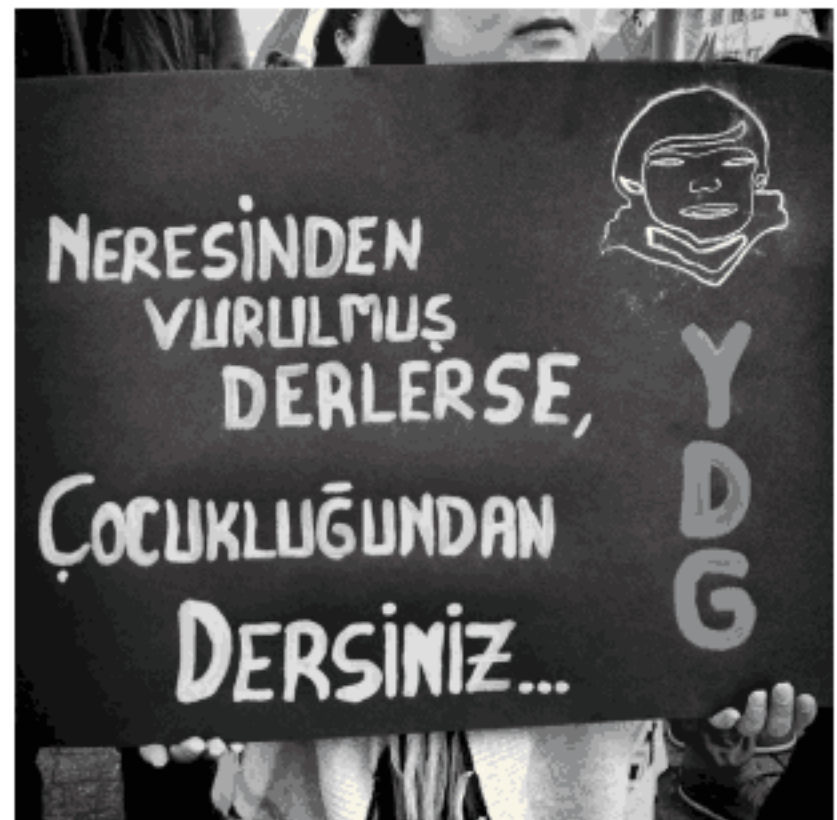
Berkin, tabuta girdiğinden değil; yüreğinde güzel günle-

“El üstünde tutulmak için illa tabuta mı girmek gerekiyor”

rin özlemini taşıyanlara umut aşılacağı için “el üstünde tutulacak”. Görmeyenlerin, işitmeyenlerin gözü, kulağı olacak. Dost da düşman da Berkin’i aklından silemeyecek, tabutlara sığmayan yüreğini hep hatırlayacak. Yoksulluk ve baskı sarmalında ezilen kitleler, hatırladıkça öfkelenecek; öfkelenedikçe umudunu büyütecek. Çünkü kendinden önce vurulan daha onlarca çocuk gibi, hafızalara kazandı Berkin. 15 yaşında Lice’de havan mermisiyle öldürülen Ceylan Önkol, 12 yaşında 13 kurşunla öldürülen Uğur Kaymaz, 8 yaşında gaz kapsülüyle öldürülen Enes Ata ve daha yüzlercesi gibi.

Bu ülkede kalbi özgürlükten yana atan bütün çocukların uğradığı muamele aynıdır. Ama en çok da Kürdistan’ın çocukları bilir bu muameleyi. Çünkü kurşun yarasını, gaz kapsülünü en çok onlar görmüştür. Berkin de Kürdistan’da öldürülen binlerce çocuk gibi umuda koşumuzda en önde gidenlerden oldu. Kimse onları zihinlerden silemeyecek.

Milyonlar Berkin’de, Gezi İsyanı’nın gazı, suyu yiyen ama geri çekilmeyen, direnen gençliğini, en çok da liselilerini gördü. Onun için bu kadar sahiplendi, onun için sokağa çıktı. Ve Berkin’i sahiplenen milyonların şimdi ilk durağı 1 Mayıs. Berkin, en iyi sporunu yapıp, 269. günün sonunda yarınlar umutla koştu. Şimdi ilk olarak 1 Mayıs’ta milyonlar Bekin olup, Ethem’i, Medeni’yi, Mehmet’i, Ahmet’i, Ali İsmail’i, Abdullah’ı anarak alanlara çıkacak. Berkin’in diliyle; “*yarınlar, umutla koşmanın*” bir adımını daha atacak. Bizlere de Berkin’in yerine de slogan atmak, onun yerine de direnmek düşecek.

Okmeydanı Berkin Elvan Cenaze Töreni

Şişli Berkin Elvan Eylemlerinden

Ankara Kızılay

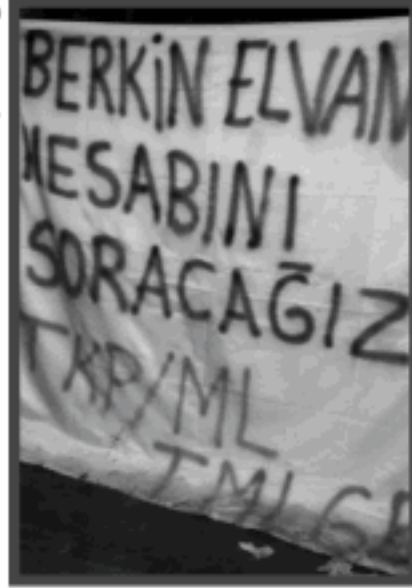
Siirt Üniversitesi

Zurich

Sarıgazi

Mersin

Adana

Cenaze Töreninden

“İşte Bizim Cesur, Umut Dolu Çocuklarımız...”

Bahar geliyor. Çocukların sokağa çıkıp oynama zamanları tam... Böyle günlerde hangi çocuk evde oturur ki zaten? Dünyanın en güzel melodisi olan teneffüs ziline sesi ile bahçeye dökülen çocukların çığlıklarını duyardım kimi zaman. İçim bir hoş olurdu. Ne kadar güzel bir görüntü, hareket halinde yüzlerce küçük insan... Çocukların bir de sokaklarda koşturması vardır ki mahalleyi mahalle yapan işte onlardır. Sokak, çocuğun öğrenme alanıdır. Gününün büyük çoğunluğunu sokakta geçiren çocuk, oyun oynamayı, sevmeyi, paylaşmayı, bisiklet sürmeyi, koşmayı, düşüp tekrar kalkmayı, kendini savunmayı öğrenir. Sokağın doğasını sokakta öğrenir. Bahar geliyor... Biz çocuklarımızı, kardeşlerimizi sokağa göndereceğiz arkadaşlarıyla oynasın diye. Öyle mi?

Türkiye’de sokağa çıkan çocuğun bir daha geri gelip gelemeyeceği çok da net değildir. Bu yazıyı, evinin salonundan ayrılıp da bir daha geri dönemeyen tüm çocukları boğazımda düğümlenen o yokluk acısıyla anarak yazıyorum. Ne için evinden çıktığının hiçbir önemi yok. Onlar insanlık tarihinin en cesur fertleri olarak zihnimizde yer etmesi gereken canlarımızdır. Bugün Silvan’da başına isabet eden gaz kapsülü nedeniyle hastaneye kaldırılan ve saatler sonra bilinci daha yeni açılan bir çocuğun kan içindeki yüzünü gördüm. Bir çocuğun yüzü nasıl kendi kanıyla yıkanır. 10 yaşında bir çocuk neden bunu ‘hak etmiş’ olur? Bu coğraf-

yada doğduğu için mi? Bir insanın sınırlarla çevrili bu dünyada, kendi özgür ve küçük dünyası olan sokağına çıktığında hak ettiği, kan içinde kalan bir beden midir? Ben bu yazıyı yazarken Berkin Elvan’ı yitirışimizin 16. günü bitiyor. 269 gün boyunca gözlerini aralasin diye annesi gözlerini yummadan başında bekledi. Babası **“Berkin parmağını oynattı”** diyerek sevinç gözyaşları döktü. Milyonlarca insan ‘#DirenBerkin’ dedi, #UyanÇocuk dedi; Berkin’e seslerini duyurmaya çalıştı. Sokaklar “Uyan” diye inledi. Uyanmadı... Berkin bir yerlere gitti ama giderken bizden öyle çok şey götürdü ki; artık hiçbir çocuğun gözlerinin içine bakamıyoruz. Kendi sokağımızda kendi çocukluğumuzu kaybettiğimiz bir çağda artık onların aydınlık yüzüne bakarken yüreğimiz sızlıyor, biliyorum.

İlk değil ki Berkin...1988’den itibaren kayda geçmiş ölü çocuk sayısı 477. Sadece 1992 yılında devlet tarafından 117 çocuk öldürülmüş diye okuyorum. Her şey anlamını yitiriyor. Her şey renksiz ve sessiz kalıyor. Baharın gelmesi, yeni kitaplar, yeni filmler, yeni müzikler... Her şey donuklaşıyor. Enes geliyor gözümün önüne. Çene-sindeki bir damla kanıyla yerde yatıyor. Koray geliyor, Sivas’ta, insanın insan olmaktan utandığı o günde, Madımak Oteli olarak binlerin hafızasına kanla yazılan o yerde yakılarak öldürülen Menekşe geliyor. Artık kim duysa Madımak Oteli’ni, içi sızlar. İşte bizim cesur çocuklarımız, zeki, güzel ve umut dolu çocuklarımız. Yanan, yakılan, nereden geleceği belli olmayan darbelerle öldürülen çocuklarımız. Havan mermisiyle paramparça olan çocuklarımız. Annesinin, parçalarını eteğinde toplayıp götürdüğü çocuklarımız. Roboski’de bombaların altında bir paket çayla yok olan çocuklarımız. Koşuyolu Parkı’nda bir daha koşamayacak olan, 12 yaşında bedeninde 13 kurşun taşıyan; 15 yaşında 16 kiloya düşen çocuklarımız. 18 yaşını göremeden yitirdiğimiz insanlara “ölü çocuklar” diyoruz. Fotoğraflarda gülümseyen ve hiç yaşlanmayan ölü çocuklar. Varlığından haz edilmeyen, belki de yanlış bir dünyaya doğmuş çocuklar... Yaşam bir şekilde devam ederken, yıllar yıllar sonra bile hiç yaşlanmayan, hep ışıl ışıl bakan güzel insanlar... Berkin’in martı kaşlarına binip gökyüzünde salınmaktalar şimdi. Berkin ve niceleri ise sadece bir rakam değil ölü çocuklar listesinde. Onlar bizim zihnimizin en aydınlık yerinde yaşamaktalar hala.

“Unutursak kalbimiz kurusun.”

Mersin’ den Bir YDG’li

“Aynı Amaç Uğruna Ölmek”

Milyonları yasa boğan, kitlelerin sömürenlere ve çocuk katillerine olan öfkelerini bir kat daha artıran, duyulan öfkenin adıdır Berkin. Tıpkı umudun, cesaretin, direnmenin ve yılmamanın adının Berkin olması gibi...

Bilinmektedir ki Berkin, 14 yaşında başından gaz fişğiyle vurulduğu günden beri direnmiş, 269. gününde hayatını yitirmişti. Bununla birlikte Ankara, İzmir, İstanbul başta olmak üzere ülkenin birçok yerinde ve T.Kürdistan'ın da bir dizi eylemler boy göstermişti. “Berkin bizim çocuğumuz da olabilirdi” diyerek sokağa çıkan halkı anlamak istemeyen katil egemenler Berkin için “baş sağlığı dilemek” bir yana ona “terörist, marjinal” vb. sıfatlarla yaftalamayı da unutmamıştı. Ben de Ankara’da YDG’nin de içinde bulunduğu eylemlerin tanığı olarak düşüncelerimi paylaşmak istiyorum.

Sabah okula gittiğimde hiçbir şey yoktu. Okula yine şen, güler yüzlü ve mutlu bir şekilde gitmişim. Hava yine kapalıydı. Burası kitleler nezdinde faşizmin başkenti olduğu için havanın da kapalı olması psikolojik olarak insanı hüzne, bunalıma iter. Okuldan öğle arasında Kızılay’a çıkmıştım. Hasta tutsaklara dair yapılacak eylem için Güvenpark çevresinde yığın yapmış çevik kuvvet polisini görmek tabii ki tesadüf değildi. Eylemin olduğu alana yaklaştığım zaman “**Berkin Elvan ölümsüzdür**” sloganı atılıyordu ve çok şaşırmıştım. Ankara’nın o kapalı havası yine insanları hüzne itmişti. Kızılay’a gelirken o kapalı havaya vermiş olduğum en güzel tepki gülmektir. Ancak okula giderken artık gülmüyordum, gülemiyordum. Okula vardığımda ilk işim öğrencilere, çalışanlara Berkin’in öldüğü haberini vermek olmuştu. İnsanlarda ilk gözlenen “*yazık olmuş, suçsuzdu, Allah rahmet eylesin*” vb. üzüntü cümleleriydi. Akşam 5’te Güvenpark’a çağrı yapıldı ve biz de YDG olarak oradaydık. İnsanların öfkelerini gözlerinden anlamak mümkün olduğu gibi bu öfkelelerini de attıkları sloganlarla pekiştiriyorlardı. Yığınlar artık Kızılay’ı doldurmuştu ve cellatların anonsları başlamıştı. Kitle o kadar kararlıydı ki yolu trafiğe açmıyordu. Derken ilk müdahale başladı ve insanlar çeşitli yerlere dağılıp barikat kurup polisle çatışmaya başladı. Ziya Gökalp, İzmir, Sıhhiye, Sakarya, Yüksel gibi Kızılay’a çıkan her alanda polisin saldırısına karşı çatışmalar yaşandı ve sokağa çıkanların alanları kolay kolay terk etmeye niyeti yoktu. Biz de Sakarya caddesinden, yolu Ziya Gökalp caddesine bağlayan Adakale Sokak’a geçmiş ve burada çatışıyorduk. Çevik kuvvetin sokağı çift taraflı sıkıştırmasıyla

biz de bir apartmanın arkasına sığınmıştık. Bir yoldaş ve tanımadığım bir arkadaşla sığındığımız bölgeye gelen polisler karşı apartmanın camından bağırarak bir teyzenin “*ne istiyorsunuz çocuklarımızdan?*”, “*onlar size ne yaptı, hırsızları yakalayın*”, “*Berkin’i onlar öldürmedi*” gibi tepkileri onları korkutmuş olacak ki bizi gözaltına almamışlardı. Çünkü gözaltına alsalardı, kitleler tarafından kendilerince “*halk bizi sever, biz onları koruyoruz*” gibi düşüncelerine gölge gelecekti. Oradan çıktuktan sonra etrafımıza baktık ve Kızılay’da birçok yerde çatışmalar sürüyordu. Kolej meydanına girdim ve daha sonra buradan çatışmalara dahil olarak Yüksel ile Meşrutiyet’ten Tunus ve Kennedy caddelerine çıkmıştım. Son olarak Kennedy caddesinde barikatlar kuruyor, sloganlar atıyorduk. Çevreden insanlar yazılamalar yapıyordu. Daha sonra akrep, TOMA ve çevik kuvvet polisleriyle polis ilk saldırısını yaptıktan sonra Kuğulu Park’a doğru geri çekiliyor, bir yandan da sloganlarımızla Berkin’i anıyorduk.

Tam bu sırada polisler gittiğimiz sokakta önümüzü kestiler ve tekmelerle, coplarla insanlara saldırdı. Kalabalık olduğumuz için gözaltı yapma yerine, şiddet uygulamayı tercih eden polis saldırısından sonra Kuğulu Park’a ilerlerken başım dönmeye ve midem bulanmaya başlamıştı. Yere düştükten sonrasını hatırlamıyorum. Gözümü açtığımda ambulanstaydım. Sonuç olarak onlarca gözaltı ve yaralının yanı sıra ciddi bir psikolojik baskı vardı.

Peki ya suçumuz? Ekmek almaya giderken öldürülen Berkin, kurşunlanan Ethem ile Medeni ve bütün yitirdiklerimiz için duyduğumuz öfkemiz. Bu, bağışlanamaz ‘suçumuz’. Berkin’i vuran polisler sorduğumuzda “*ekmek parası için*” gibi cümleler kuracaklardır. Berkin evine ne götürüyordu peki; taş mı, silah mı, bomba mı? Berkin ve polis, ikisi de sözde aynı amaç için sokağa çıkmışlardı. Ama birisi bu amaç uğruna ölmüştü. Adil olmayan şeyse, Berkin’in ekmek götürmesi sözde değildi, hiç suçu olmayan Berkin’e yaptığının cezası ölümle verilmişti.

Buradan yine yineliyoruz ki, bizler hepimiz Berkin’iz, Medeni’yiz, Ali İsmail’iz, Mehmet’iz, Abdullah’ız, Ahmet’iz, Hasan Ferit’iz, Ethem’iz... Hepimizi öldürseniz de bitmeyeceğiz. Ve bu coğrafyaları daha güzel, daha özgür, daha eşit, yaşamak için katillere, egemenlere, diktatörlere dar edeceğiz. Ne sizlerden ne de katil polisinizden korkmuyoruz. Tıpkı Gezi İsyanı’nda olduğu gibi...

Ankara’dan bir YDG’li

“Berkin’in Uykusu; Devletin Korkusu!”

16 Haziran’da polislin hedef gözeterek attığı gaz bombası kapsülünün başına isabet etmesi sonucu komaya giren ve 9 ay kadar yaşam mücadelesi veren Berkin Elvan 11 Mart sabahı 15 yaşında şehit düştü. Gezi İsyanı’nın en küçük şehidi olarak tıpkı diğer Gezi şehitleri gibi onu da ölümsüzlüğe uğurladık. 1 hafta öncesinde durumu kötüleşmişti Berkin’in. Kalbinin durduğunu sonra tekrar çalıştırıldığından bahsediliyordu. Bu karamsar duruma rağmen biz umudumuzu hiç kaybetmedik. Çünkü Berkin artık umudun adı olmuştu. Epilepsi krizi geçirdiği gün hem destek olmak hem de bizi bırakmaması için eylem örgütlemeye karar verdik. Eylem refleksif olduğu için her birimize daha çok görev düşüyordu. Kısa bir zaman içinde pankart, dövizler, eylem çağrısının yapılması ve diğer dost kurumlara haber verilmesi gerekiyordu. Ama tüm zorluklara rağmen bu sorunlar aşılmalıydı. Çünkü Berkin’in bize her zamankinden daha çok ihtiyacı vardı. Eylem saatinde Berkin’e saldıran faşist polisi ve hizmet ettiği sistemi teşhir ettik. Hep bir ağızdan ‘mücadeleye devam’ sloganlarını haykırdık. Berkin’in uykusunun devlete kâbus olacağını, Berkin’e bir şey olursa kâbusunu gerçeğe dönüştüreceğimizi dile getirdik. Yaptığımız eylem duyarlılık açısından önemli bir eylemdi fakat yeterli değildi. Biz biliyoruz ki Berkin’i vuranlardan hesap sormadıkça ve onların kirli düzenini yıkmadıkça ne öfkemiz dincek ne de Berkin’in intikamı alınmış olacaktı.

Haberlerden takip ettik Berkin’in sevenleri hastaneye akın etmiş. Karakaşlı umudumuzu kaybetmemek için. Biz de gitmeyi düşünmedik değil, fakat ne koşullar imkân verdi ne de zaman. Seni yaşatmak için ne yapabiliirdik daha kaç eylem yapmalıydık, kaç tane dilek feneri uçurmalıydık. Ama sen yaşamını yitirsen bile zihnimizden asla silinmeyecektin. Tıpkı Behzad gibi, Uğur gibi, Ceylan gibi ve daha nice erken yaşta kaybettiğimiz çocuklar gibi. Çünkü en ağır bedeli sizler ödediniz. Daha oyun çağındayken yaşamın en güzel anlarını yaşamadan aramızdan ayrılarak ölümsüzleştiniz. Çünkü Kürdistan sokaklarında, Okmeydanı sokaklarında ilk oyun TOMA’ya taş atmaktı. Ve siz de öyle yaptınız.

11 Mart sabahı erken uyanmış okula gitmek için hazırlanıyordum. Gündem yoğun olduğundan olayları takip etmek için sabah haberlere bakmak istedim. Haberlerde seni kaybettiğimiz yazıyordu. O an ne yapacağımı şaşırđım. Öfkem bir kat daha arttı. Artık yerimde duramaz olmuş-tum. Sokağa çıkıp slogan atmak haykırmak istiyordum. Çocukları bile katletmekten çekinmeyen katil devletten hesap sormak istiyordum. Evden çıkar çıkmaz okula uğradım. Haberi herkes biliyordu. Kısa bir sürede ülkenin dört

bir yanına yayılan eylemlerde üniversitelerde, liselerde öğrenciler dersleri boykot etti. Biz de Ege Üniversitesi’nde boykot çağrısı başlattık. Ve anma yürüyüşü gerçekleştirdik. YDG’liler olarak “**Berkin’in Hesabını Soracağız**” yazılı pankartı Edebiyat Fakültesi binasına astık. Öfkemiz bir türlü dinmek bilmiyordu. Ne yapsak sanki yaptıklarımız yetersiz kalıyordu. Sisteme karşı en iyi cevap sokaklarda, katillerden hesap soracağımız anlarda verilecekti.

Alandaki yoldaşlarla hazırlık yapmaya koyulduk. Hesap sormak için eylem saatini bekliyordu herkes. Her tarafta eylemler yapılıyordu. Sanki Gezi İsyanı’nı yeniden yaşıyorduk. Toplumun farklı kesiminden insanlar sokakları doldurmuştu. Berkin’in kalbi artık sokaklarda atıyordu. Gezi’den sonraki en büyük toplumsal isyanın fitili tutuşmuştu. Buradan da çok net anlaşılıyordu ki Gezi İsyanı güncelliğini korumaktaydı. Berkin Elvan eylemleri de bunun kanıtıydı. Cenazesinde 1 milyondan fazla yürek sahip çıktı Berkin’e. Biz de alanlarda yalnız bırakmadık. Yürüyüş güzergâhından kaynaklı olarak faşist polislin saldıracağını biliyorduk. Sokaktaki insanlar aynı şeyi haykırıyorlardı. “Berkin Elvan ölümsüzdür, Katil devlet hesap verecek”. Yıllardır devlete bağlı olduğunu dile getiren kitlelerin katil devletten hesap sormasının Gezi’nin getirdiği bilinç sıçramasıyla ilgili olduğunu rahatlıkla söyleyebiliriz. Çünkü onca senedir toplumun sevdiği ve “*polisimiz*” olarak değerlendirdiği katillerin azılı bir şekilde halka saldırması kitleler nezdinde de meşruluğunu yitirmesine yol açtı. Ayrıca hükümet karşıtlığı üzerinden gelişen toplumsal muhalefetin şimdi devleti yani sistemi hedefine alması gözden kaçırılmaması gereken bir noktaydı. İnsanlar sokakta bunun bilinciyle hareket ediyordu. Polislin yoğun saldırısına karşı barikatları terk etmiyor, her seferinde daha da öfkeyle taşlarla karşı koymaya çalışıyordu. Bizde görev dağılımı yaptıktan sonra çatışmaya dâhil olduk. Barikat önlerine doğru ilerlerken kitlenin bize tepkisi dikkat çekiciydi. ‘Oo Partizan’ diyerek sevinenler, bizi zafer işareti yaparak selamladı. Kitleler daha önce bizi Gezi’de de tanıdığı için güven duymaktaydılar. Bir şey olduğunda insanların bize gelip danışmaları gerçekten de önem verilmesi gereken bir durum. Bu, kitlenin bize önem verdiğini gösteriyor. Özellikle faşist polislin yoğun saldırısı olduğunda ve kitlenin geri çekilmesi sırasında YDG’liler ve Partizanlar polise havai fişekle karşılık verdi. Kitle havai fişekleri alkışla karşıladı. Ve kitle tekrar barikata yönelmeye başladı. Polis bir süre geri çekilmek zorunda kaldı. Örgütlü ve organize olan kitle karşısında pek de şansızdı.

Kitlelerin kendi gücünün farkına varması ve saldırılara birlikte karşı koyması dayanışma kültürünü büyüttü. Bir daha tekrarlıyoruz ki **dünyayı temellerinden sarsacağız!**

İzmir’den bir YDG’li

“Gözlerimiz Öfke, Yüreğimiz Hesap Sorma İsteğiyle Dolu”

15 Haziran 2013

Ben bir kadını, şiddete, tecavüze, tacize, emeğimin sömürülmesine dur demek için Taksim'deyim. Beni eve hapsedmeye çalışan zihniyete inat barikatın önündeyim, direniyorum.

Ben bir Alevi'yim. Yüzyıllardır inancımı yok sayan, katleden, baskının her türlüünü uygulayan sisteme karşı sloganları güçlendiriyorum.

Ben bir Kürt'üm. Dilimi yasaklayan, asimilasyon politikalarını her geçen gün boyutlandıran, katledilenlere karşı barikat kuruyorum.

Ben bir LGBTİ'yim. Beni tedavi edilmesi gereken bir birey olarak gören, öldüren, hayatın hiçbir alanında yer vermeyen sisteme karşı taş atıyorum.

Ben ezilen herkesim.

Ben polise taş attığım anlarda Berkin ekmek almaya sokağa çıkıyor. Okmeydanı'nda.

Ben barikatımızı güçlendiriyorum Taksim'de. Berkin sokağın köşesinden başını çıkarıyor, polis hedef alıyor 14 yaşında bir çocuğu.

TOMA yaklaşıyor, kimyasal içeren tazyikli suyu sıkıyor üzerimize, bir yandan da gaz bombaları. Okmeydanı'nda Berkin yere yığılıyor.

11 Mart 2014

Gökyüzü sabahın olmasını reddediyor, karanlık aydınlığa evrilmiyor bir türlü. Aylardır yağmayan yağmur bugün toprağı kendine doyuruyor. Şubatın ortasında sıcağı aldarak çiçeğe durmuş ağaçlar soğuğı karşı direnirken 15 yaşında bir beden 269 günlük yaşama tutunma direnişi son buluyor. Yağmurun altında bekliyoruz bedenini almak için devletin elinden. Gözlerimiz öfke, yüreğimiz hesap sorma isteğiyle dolu. Eli kanlılar hastanenin önünden umursamazca geçmek istiyorlar zırhlı otobüsleriyle. 15 yaşındaki bir çocuğun canını alanlar onlar.

Taşlar havada, taşlar zırhlı otobüste... Taşın sesi, öfkenin sesi.

Sonrası öksürük nöbetleri, gözleri açamama hali, bilindik silah: gaz bombası.

Ecelinden kaçarmışçasına hızlanan zırhlı otobüs.

Onun Adli Tıp'a götürüldüğünü öğrendiğimizde bir kısmımız Okmeydanı'nda kalırken bir kısmımız Adli Tıp'a gitmeye karar veriyoruz. Ben Adli Tıp önüne gidenler arasındayım. “Büyüyüp de 17'ne geldiğinde baban sana

idamlar alacak” derken söylenen türkülerde yanımdaki kadın ağlamaya başlıyor, 17' sini bile göremeden giden yiğit çocuk için.

Adli Tıp önünde saatlerce bekliyoruz, türküler sloganlara karışıyor, yağmur şiddetini artırıyor, öfkeyle yanıp tutuşan bedenlere soğuk işlemiyor. Demir kapılar açılıyor, beyaz bir araçta tabutu bedeninden ağır Berkin'i halkımız sloganlarıyla karşılıyor.

12 Mart 2014

Milyonda birim.

Şişli'de, Okmeydanı'ndan yürüyüşle gelenlerle beraber yüzler binler, binler milyonlara evriliyor. Aynı acıyı, aynı öfkeyi milyonlar paylaşıyor. Attığımız her adımda, her yerde Berkin var. 14 yaşında vurulan, 15'ine kadar direnen, 16 kiloluk bedeniyle katledilen. Berkin toprağı verilirken kızıl karanfiller toprağın üstünde, misketleri hemen yanı başında. Bir gün öncesinde yağmura doyan toprak, bu kez Berkin'i kucaklıyor. Faşizmin katlettiği binlerce canı kucakladığı gibi.

Ve polis yine saldırıyor. Biber gazından nefes alamıyorum; Berkinler, Ceylanlar, Uğurlar ve dünyada katledilen tüm çocuklar için direnmem gerektiğini biliyorum. Gözyaşı yok, artık kavga zamanı.

Bir YDG okuru

“Polis Simit Sat, Onurlu Yaşa”

Muğla’da BERKİN ELVAN’ın ölüm haberinin duyulmasından sonra 4-5 kişi olarak sabah saatlerinde Muğla Sınırsızlık Meydanı’nda ekmek ve gaz bombası kapsülüyle oturma eylemi başlattık. Eylemi başlattığımız ilk saatlerde bir teyzenin “arkanızdayım, beni de öldürsünler, genç olmayışıma rağmen sizlerle mücadele edeceğim, mücadeleyi bırakmayın çocuklarım” demesi bize moral vermişti.

Saatler ilerledikçe eylemimize destek ve katılım gittikçe artmıştı ve Muğla gibi eylemlerin az olduğu bir alanda halk tepkisini göstermişti. Sınırsızlık Meydanı’nda yapılan eylemlere 1. gün Muğla halkının büyük katılımı oldu. Biz de YDG olarak Berkin Elvan’ın katillerinden hesap sormak için alanlardaydık. Sınırsızlık Meydanı’nda bulunan yaklaşık 3 bin kişi yürüyüşe geçti. Kitle AKP binalarının ve seçim bürolarının önünden geçerken “Polis simit sat, onurlu yaşa”, “Katil polis hesap verecek” şeklinde sloganlarla öfkelerini haykırdı. Yürüyüş tekrar Sınırsızlık Meydanı’nda bitirildi.

Burada içinde YDG’ lilerin de bulunduğu neredeyse tamamı genç olan yaklaşık 500 kişilik kitle meydandan ayrılarak yola geçti ve yolu trafiğe kapattı. Bu sırada kitle içinde “Ne mutlu Türküm diyene, Mustafa Kemal’in askerleriyiz” diye slogan atan gruba karşı kitleyle birlikte “Yaşasın halkların kardeşliği, faşizme karşı omuz omuza” sloganları attık.

Kitlenin de anti-faşist sloganlara destek vermesi bizim için olumluydu. Kitle yolu bir süre trafiğe kapatıp daha sonra AKP binasına doğru yürüyüşe geçti. Fakat dağınık bir şekilde olan kitle polisin gaz ve ses bombalarıyla saldırmalarının sonucu dağıldı.

Gecenin ilerleyen saatlerinde 12 kişinin gözaltına alındığı bilgisi geldi. 2. gün eylem yürüyüş ve sinevizyonla sürdürüldü. Ayrıca Muğla’ da halkın öfkelerini bastırarak kitlenin AKP’ ye yürümesini istemeyen bazı sendika yöneticilerinin ve siyasi partilerin tavrı eleştiri konusu oldu.

Muğla’dan Bir YDG okuru

“Okul Artık Bizim İçin Bitmişti”

Berkin Elvan, Gezi İsyanı sırasında 15 Haziran günü polis tarafından başından gaz kapsülüyle vurulmuştu. 269 gün ölüme karşı direnmişti. Ta ki 11 Mart sabahına kadar. Cellat, Berkin’imizi almıştı aramızdan. Şehit haberini okulda almıştık. Bir an duraksadık ve şehit düştüğü haberini defalarca okuduk.

Faşist devlet çocuk katili yüzünü bir kez daha gösterdi. Ama bilmiyordu Berkin’in ölmediğini, binler olup sokağa döküleceğini. Sokağa dökülen binlerin bir parçasıydık

biz de. Vakit gelmişti artık içimizdeki kin dışarıya vurmuştu, hesap sorma zamanı gelmiş nicel birikimler nitel sıçramalar yaratmıştı. Biz YDG’liler lisemizde hemen harekete geçmiştik.

Okulumuzda bulunan öğrenci kitlesini harekete geçirmek için sınıfları dolaşarak sesli

ajitasyon eşliğinde liselilere Berkin için dersleri boykot etme çağrısı yapmıştık. Toplanan öğrenci kitlesi sloganlar eşliğinde okul dışına çıktı. Berkin için 1 dakikalık saygı duruşundan sonra “Gezi Şehitleri Ölümsüzdür” sloganını haykırdık. Başlattığımız oturma eylemini sloganlarla bitirerek okulumuzda bulunan arkadaşlarımıza akşam yapılacak eylem için çağrı yaptık. Bu sırada ise devrimci, ilerici öğretmenlerimiz alkışlarıyla destek verdi. Okul artık bizim için bitmişti ancak öfkemiz dinmek bilmiyordu. Liseli gençlik artık okullara sığmıyor sokaklara dökülmek Berkin’in hesabını sormak istiyordu. Zaman geçmek bilmiyordu artık hesap sorma vakti gelmişti. Kitleler sokağa dökülmüş Gezi İsyanı’nı aratmayacak bir kitle hep bir ağızdan Berkin Elvan sloganlarını yükseltiyordu. Kitle yürüyüşe geçmişti. İnsanlar gerçekten öfke doluydu ve öfke sloganlara yansiyordu.

Polis, ikinci Kordon bölgesine geldiğimizde yolu kapatmış ve bekliyordu. Hiçbir uyarı yapmadan saldırıya geçtiler. Gezi dönemini aratmayacak bir şekilde sert müdahalede bulundular ve insanları gaza boğdular. Devrimciler ise kolluk kuvvetlerine havai fişek ve sapanlarla karşılık verdiler. Gezi’den öğrendimiz gibi artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Berkin’in katledilmesiyle beraber artık kitleler demokrasiyi, adaleti, eşitliği seçim sandıklarında değil sokaklarda, barikatlarda arayacaktı.

İzmir Liseli YDG

Merhaba Annem

bu dizelere nasıl başlayacağımı kestiremedim
yokluğumda toplanan o kalabalığı akıl bile edemedim
ne isyandı ne kalabalık
kan gibi akan gözyaşı salık salık

e, anne bensiz ekmeklerin kokusu nasıl?
eskisi gibi hala umut mu kokuyor?
yoksa özlem hasret keder mi üstünü kaplıyor

sokaklardaki katil duvarları
baktın mı ölümüne çağırın
yüzsüz soğuk suratları özledim

ah annem ah!
üzülme sen şimdi
bak milyonlarca eve misafir oldum
milyonlarca anneye babaya evlat oldum
kardeşlerimin kalbine kondum

ben parklardaki salıncakları özledim
kaydırakları dönme dolabları
bir de ve bir de o mis gibi kokan toprağı

o mavi gülün sofrası şimdi bir kişi eksik değil mi?
fırıncı amca hala bekliyor şimdi
avucumdakini çok gördüler bir avuç ekmeğı
bırakmadılar beni sana sana Berkinini!

yatağımdaki kokum hala duruyor mu bilmem ama
hani o sabah alacağım ekmeğın parasını vermiştin ya
işte o paradaki kokan avucuma sinmiş
cennet bağının gülleri arasında avucunu koklayıp
seni anımsıyorum
ve o koca yıllar gözümde kayıp gidiyor

merak etme anne yalnız değilim
ethem abim ali abim medeni abim hasan abim
abdullah abim ahmet abim mehmet abim

hepsi arkamda korkmuyorum anne
burda özgürce koşup özgürce gülüyorum anne

belki böylesi daha iyidir
bazıları gibi şerefsizce namussuzca
çalarak çırparak gençlerin katili olarak
yaşamaktansa

boşver anne boşver
böylesi daha iyi
daha iyi böylesi

iyi iyi böylesi daha iyi anne!

Kartal'dan Bir YDG Okuru

Dialog

Uğur: Merhaba, ben Uğur.

Berkin: Merhaba ben de Berkin.

Uğur: Nasılsın berkin?

Berkin: Yorgunum ve nefret doluyum. Sen nasılsın?

Uğur: Terörist damgası yiyip, 13 kurşunla katledildim,
pekiyi sayılmam.

Berkin: Merak etme Uğur, arkadaşlarımız, elbet hesa-
bımızı soracaklardır.

Uğur: Sen nasıl geldin bu sonsuzluğa?

Berkin: Bir sabah kahvaltı için ekmek almaya çık-
mıştım. Bakkal kapalıydı ve ben de fırına kadar gittim.
Geri dönüşte katilin birinin attığı gaz fişegiyle başımdan
vuruldu. İşte o günden beri 269 gün direnebildim ve
bir sabah verdiğim mücadele son buldu ama eminim ki
ardımda bıraktığım yoldaşlarım bu mücadeleyi sürdüre-
cekler. Ve katillerden hesap soracaklar.

Uğur: Haklısın, elbet hesap sorma günü gelecek.

Berkin: Peki sen nasıl uğurlandın bu sonsuzluğa?

Uğur: Mardin Kızıltepe'de oturuyorduk. 12 yaşınday-
dım, terliklerimi giydim ve babamın yanına gittim. O
sırada ne olduğunu anlamadan 13 kurşun yarası almıştı o
küçük bedenim. Babamla birlikte devlet terörüne maruz
kalmamıza rağmen terörist damgası bize vuruldu. Katil-
lerimiz meşru müdafaa diyerek kendi adaletlerince ser-
best bırakıldılar ama ortada herhangi bir çatışma yoktu,
bu neyin 'meşru müdafaa'sı' anlayamadım.

Berkin: Onlar kendi adaletlerini kurmuşlar ve adalet
sadece onlardan yana elbet yıkılacaktır bu yanlı adalet,
elbet hesap verecekler halka.

Uğur: Geride bıraktığımız halk hesap sormayı unutma-
yacaktır.

Sarıgazi DMO Lisesi'nden Bir YDG'li

Berkin, Uğur, Ceylan ve Alexis anısına...

Çok Karanlık Bir Öykü

Günlerden herhangi bir gündü. Bir gecekondu mahallesinin dünü nasılsa bugünü de öyleydi. Mahallenin kadınları sokakta oturmuş sohbet ediyor, yaşlı amcalar kahvede oyun oynuyorlardı. Mahallenin 68 kuşağı devrimcilerinden olan Aziz Amca da kahve önünde gazetesini okurken bir yandan da yeni kuşak devrimcilere veryansın ediyordu. Mahallede kentsel dönüşümün bıraktığı kalıntılar ortadaydı. Plazalarla gecekondu arka arkaya duruyordu. Bundan 2 hafta önce mahalleye yeni bir aile taşınmıştı mahallede yeni sayılabilecek tek şey buydu. Aile Yunan kökenli bir aileydi ve tek oğlu vardı. Oğullarının adı Alexis'ti. Alexis Yunanistan'da amatör bir şekilde futbol oynuyordu ve mahallenin bir futbol takımı vardı. Alexis ekmek almaya çıktığı sırada kafasına top gelmesiyle beraber mahalle takımının varlığından haberdar olmuştu. Topun kafasına çarpması etkisiyle elindeki ekmekle beraber yere düşen Alexis'e bir el uzandı Alexis'i yerden kaldırmıştı. -Adım Berkin, Berkin Elvan.

Alexis'in annesi Türk kökenli olduğundan kaynaklı Türkçeyi biraz biliyordu. -Bende Alexis dedi. Yunanistan'dan buraya taşınalı iki hafta oldu.

Berkin şaşırılmıştı hayatında ilk kez yabancı uyruklu biriyle tanışıyordu. Futbol oynamayı sevip sevmediğini sordu, Alexis'e. Yunanistan'da amatör bir şekilde futbol oynadığını mahallenin takımında da yer almak istediğini Berkin'e söyledi.

Berkin buna tek başına karar veremeyeceğini takıma sorup kolektif bir biçimde karar alabileceklerini söyledi. Ancak ertesi gün saat 08.00'de idmanlarının olduğunu o zaman burada olursa kesin bir cevap verebileceğini Alexis'e söyledi. Berkin idmandan sonra hemen takımdakilerle konuştu.

Takım arkadaşları Alexis'in idmandaki performansına göre karar verebileceklerini Berkin'e söylediler. Alexis Berkin'in söylediği saatte futbol sahasında bulunmuştu. Berkin takım arkadaşlarıyla Alexis'i tanıştırdı ve Alexis'i değerlendirmek için bir antreman maçı organize ettiler.

Berkin Alexis'i kendi takımına almıştı. Maç, Berkinin pasını Alexis'in gole çevirmesiyle başlamış ve öyle sona ermişti. Takım, Alexis ve Berkin'in kısa zamandaki müthiş uyumuna çok şaşırılmış, aynı zamanda Alexis'i biran önce takımla antrenmanlara çıkarma kararını vermişlerdi. Alexis ve Berkin'in takım içindeki kimyası özel hayatlarına da yansımış çok iyi arkadaş olmuşlardı. Sürekli beraber vakit geçirmeye başlamışlardı.

Alexis bir gün Berkin'e:

- "Berkin İstanbul'a geldim geleli hiç Taksim'e gitmedim beni Taksim'e götürür müsün?" dedi.

-Tabi dostum bugün idmandan sonra hemen gidelim, diye konuştular. İdman bittikten sonra Berkin ve Alexis yola çıkmışlardı. Öğle saatleriydi Taksim'e geldiklerinde ortalık çok karışıkta ülkede nefes almayı dahi yasaklamaya çalışan zihniyeti protesto etmek için sokaklara dökülen kitleye polis çok

sert müdahale ediyordu. TOMA'larla ıslatıyor, gaz fişekleriyle halkı boğuyordu. Alexis ve Berkin bu duruma kayıtsız kalamazlardı. Biri 14 diğeri 15 yaşında olmalarına rağmen insanlığa yapılan zulüm karşısında kayıtsız kalmadılar. Hemen barikata yüklenip taş taşıdılar. Ancak polis kana susamıştı halkın üzerine plastik mermiyle saldırmaya başlamışlardı. Plastik mermilerin bir tanesi Berkin'in kafasına isabet etmişti, birden yere yığıldı Berkin, kanlar içinde kalmıştı. Alexis gördü o sıra Berkin'i, yanına koşmuştu. Salladı Berkin'in cansız bedenini, oracıkta katletmişlerdi, yaşamını yitirmişti Berkin.

Berkin'in katledilmesinden sonra hiçbir şey eskisi gibi olmadı mahallede. Çok şey değişmişti. Artık mahalledeki kadınlar sokağa çıkmıyor, kahvede kimse oturmuyordu. Mahallede var olan futbol takımı da dağılmıştı. Adeta karanlık çökmüştü mahalleye. 14 yaşında gencecik bir fidan koparılmıştı topraktan. Berkin'in mezarında görülmüştü Alexis, cenazeden sonra. Kendi kendine and içiyordu sanki. Yoldaş seni anacağız her doğan gün anacağız, faşist cellatlardan bir gün intikamını alacağız, diyordu.

İzmir'den bir YDG'li

Berkin'den Halk Gençliğine...

“Birlik, mücadele, zafer” şiarıyla veda ettim aranızdan. Bir sabah ekmek almaya gidilecekti. Anneme, “sen kaçamazsın, ben kaçırım” deyip, ben gitmişim ki polis bu ülkede faşizme, hırsızlığa, yolsuzluğa karşı direnen halklarına sığıttığı bir gazı kapsülünün hedefi oldum. 269 gün hastanede yaşam mücadelesi verdim, fakat 11 Mart günü verdiğim mücadeleyi kaybettim.

Ne ilktim ne de son olacaktım. Tıpkı burada tanıştığım Uğur ve Ceylan gibi ben de devlet terörünün kurbanı oldum. Ülkemizde hatta tüm dünyada eğer azınlıksan, hakların elinden alındıysa ve sen bunlara karşı bir mücadele vermekteysen egemenlerin sana karşı bu saldırıları hep olacaktır. Ne benim ölümüm ne de bir başkasının ölümü sizleri yıldıramayacak. Unutmayın ki ben artık, Uğur ve Ceylan kardeşlerimin, Mehmet, Ali, Medeni, Ethem, Abdullah, Atakan ve Hasan ağabeylerimin yanında olacaktım. Görüyorum ki ülkemiz halkları Gezi süreciyle birlikte korku duvarlarını yıktı, medyanın yalan olduğunu, gençliğin bilgisayar başından kalktığını gördü ve devletin faşist saldırıları ve kirli oyunları su yüzüne çıktı.

Bunun üzerine devlet yeni yasalar çıkardı bazı kurumlarda ise yeni kararlar aldı veya aldirttı. Sözüm biraz da size sıra arkadaşlarım, liseliler, üniversiteliler, işçi gençlik yani halk gençliği devir gerçekten de bilgisayar başında oturma, çeteleşme ve uyuşturucu kullanma zamanı değil. Devir bizlere Mustafa Suphilerden, Denizlerden, Mahirlerden, İbrahim Kaypakkaya'lardan miras kalmış bu mücadele, kavga ve hesap sorma geleneğini yaşatma, ileriye götürme devridir. Gezi İsyanı'nda halk gençliği olarak gücümüzü, “orantısız zekâmızı” barikatlarda ve duvarlarda gösterdik. Şimdi ise Gezi'den aldığımız bu isyan bayrağını daha ileriye götüreceğiz olan, bizler yani halk gençliğidir.

Benim aranızdan ayrılmış olmam sizleri yıldırmasın. Son kez dile getirmeliyim ki devrim yolundaki kavgamız son bulmamalı. Yine unutmayın ki bizler, sizlerin mücadelesinde yaşayacağız!

Sarıgazi'den Bir YDG'li

“Berkin Elvan Kavgamızda Yaşıyor”

Biz yıkılmaz kaleleriz, biz genciz, biz cesuruz. Biz Berkin' iz, biz Uğur' uz, bir gider bin geliriz. O; çocukluğunu, gençliğini yaşayamamıştı daha, yaşamının baharındaydı.

Bizler gibi okula gidecek, sınavlara çalış-

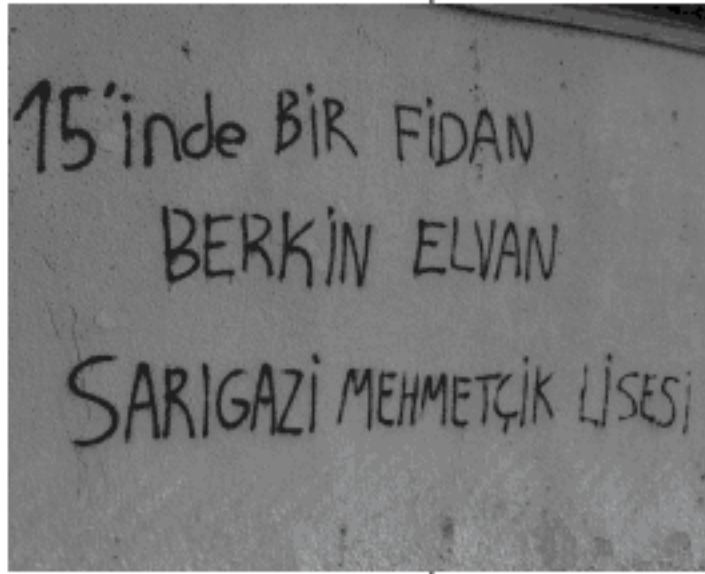
caktı. Hatta Newroz ateşinin başında halaylar çekecekti. Ama katiller bunları yapmasına izin vermediler. Ekmeğini almış, evine kahvaltısını yapmaya giderken başından gaz kapsülü ile vurdular ve hayatını, geleceğini, özgürlüğünü elinden aldılar.

O yılmadı, küçük bedeniyle tam 269 gün direndi ve 11 Mart Salı günü Berkin gönüllerde yaşıyordu.

12 Mart'ta sonsuzluğa uğurladığımız gün milyonlar Okmeydanı' na akın etti, ellerde Berkin' in resimleri, dillerde “Berkin Elvan Ölümsüzdür”, “15'inde Bir Fidan Berkin Elvan” sloganlarıyla Berkin'i sonsuzluğa uğurladık.

İçindeki nefret ve hesap sorma duygusu gittikçe büyüyordu. Katiller bir şeyin farkında değillerdi o da Berkin'in kalbinin sokaklarda attığı gerçeğiydi. Sokaklar o gün Berkin için yanıyordu, duvarlar, panolar Berkin Elvan yazılamalarıyla doluydu. Adım adım yaklaşıyorduk, o acı ve hüznü dolu yere yani Feriköy Mezarlığı'na. O devasa mezarlığa ne gönüller ne de milyonlar sığıdı. Berkin'in ölümü mücadelemizin son bulduğu anlamına gelmiyor ve hatta daha da ateşleniyor mücadelemiz.

İstanbul'dan Bir Liseli YDG'li

YGS VE YANKILARI!

Biz liseliler yıllardan beri süre gelen eğitim alanında ki sorunlarımızdan yakınmaktayız. Ezberci, anti-bilimsel bir niteliğe sahip olan bu eğitim sisteminin her yıl yeni bir şekil vererek karşımıza çıkardığı üniversitelere giriş sınavının ilk aşaması olan YGS bu yılda egemenlerin geleceğimizi, emeğimizi yok sayan politikaları çerçevesinde gerçekleştirilmiştir. Liseye başladığımız andan itibaren büyük bir yarış içerisine itilmektedir. Her yıl yeni bir düzenleme yapılan sınav sistemi bizler için geleceğimizin belirlenmesinde temel etken olarak propaganda edilirken, sınav sisteminin derdi egemenlerce gençliği geleceksizleştirme ve sistemin ihtiyacını karşılayabilecek bir gençlik profili yaratmaktır. Egemenler gençliği kendi ihtiyaçlarından doğru oluşturduğu çemberin içine sıkıştırmak için bir yarış ortamı yaratmaktadır. Ve gençlikten beklenende bu yarışın galibi olabilmek için sosyal yaşamdan soyutlanarak, sınavın dışında hiçbir şeyin hayatımızda yer almasının önüne geçmektir. Gelecek umutlarımızı bir sınavla endekslemeye çalışanlar bizleri yoğun bir tempo içerisine iterek sosyal yaşamımızı, çok yönlü kişiliğimizi kısıtlayan, darlaştıran ve bizleri bu yoğun tempo içerisinde yıpratarak yaşamımız sınav çevresinde şekillendirilmeye çalışılmaktadır.

Bu sene sınav geçtiğimiz günlerde 1 milyonu aşkın öğrencinin katılımıyla gerçekleştirilmiştir. Sınav saati gelip çattığında senelerce vermiş olduğu emeğin suya düşme kaygısının izleri öğrencilerin yüzünden okunmaktaydı. Sınav başladığı andan itibaren herkes kafasını kitapçığa gömerek başka hiçbir şey düşünmemeye çalıştı. Herkesin formu bir hışımla işaretlemesi kulakları çınlatıyordu. Tam 2 saat 40 dakika dolduğu anda öğrencilerin duyguları dışarı yansımaya başlamıştı. Gözleri dolanlar, öfke ile "bu nasıl sınav, lanet olsun ÖSYM'ye" tarzında mırıldananlar... Bazılarında ise sınavın ağırlığını, sonucu ne olursa olsun sırtından atmanın rahatlığı... Bu karmaşık duygularla ilk sınav süreci bitti.

Sınav öncesi "sınav sorularının %20'sini kamuoyuy-

la paylaşacağız" açıklaması biz öğrencilerin kafasında soru işaretleri yaratmıştı. Sonuç olarak egemenlerin sınav sisteminde yarattıkları eşitsizliği sınavlarda yaptıkları yolsuzluklarla nasıl büyüttüklerini izleyerek, dinleyerek büyüdük. Yaşanan Cemaat AKP çatışması yeni bir şifre skandalının daha olabileceğinin habercisi niteliğindedir. Bizim yıllardır verdiğimiz emeğin, alınterin birileri tarafından heba edilip şifreleme ile kısa yoldan üniversite sıralarına oturmaları ülkemizde ki adaletsizliğin kanıtlarından sadece birisidir. Öyle ki devlet kendi yaptığı yasağı çiğnemektedir. Kopya ile adı geçen bir öğrencinin bir daha hiçbir şekilde sınava tabii tutulmadan eğitim hayatını biteceği devlet yasalarında mevcuttur. Ancak bu "akıllılar" kendine göre yasaları işleyip bu skandallarda adı geçen öğrencileri tekrar sınava katılmasına göz yummuştur. İşte geçmiş olduğumuz yılda bunlar yaşanmışken ve ÖSYM'nin güven vermeyen açıklamalarından sonra biz öğrenciler geleceğimizi çalmak için bu sene sınavda nasıl bir hamle yapacaklarının merakı ve kaygısı içinde sınav sonuçlarını beklemekteyiz.

Nitekim sınav sonuçları açıklandıktan sonra açığa çıkan belli şeyler kaygımızı haklı çıkardı. Bir öğrencinin sınav sonucuna ilk baktığında karşılaştığı tablo ile daha sonra baktığında karşılaştığı tablo arasında bir hayli fark vardı. sınav sonucuna ikinci kez bakan bu arkadaşımız puanının sıfırlandığını görmüştür. Elbette sınav nasıl bir yolsuzluk yapıldığını tam olarak çözmüş değiliz. Ancak tanıdık bir devlet geleneğinin sınavda nasıl şaibelere imza atacağını tahmin etmek bizim açımızdan hiç de zor değil.

Peki, bu kaygıyla mı yaşayacağız? Geleceğimizi çalmaya çalışanlar, onların çizdiği sınırlara sıkışıp kalacağımızı mı sanıyorlar? Yolsuzluğa, yalana, talana, şifrelere karşı kozamızdan çıktığımızı ve emeklemeden koşmayı öğrendiğimizi, Berkin'in de umutları için Berkin gibi umutla yarınlara koştuğumuzu ve bu koşuya hızlı başladığımızı, sınav temposundan daha tempolu koştuğumuzu Berkin aramızdan ayrıldığı gün gösterdik. Bilal'in cepleri dolarken, Berkin'in katledilmesi, 10 yaşında ki Mehmet Ezer başından vurulup yaralanırken ve şifreleme ile emek hırsızlığı yapılırken biz evlerimizde oturup gelecek kaygısı ile yaşamayacağız. Bilyeyle oynama yaşımızı henüz doldurmadığımızı hatırlatmak isteriz. Bizler sokaklarda bilye oynayarak büyüdük. Sokakları da iyi tanıyoruz bilyelerin nerede nasıl kullanılacağını da iyi biliyoruz. Oyunlarımızı çalarak ceplerini dolduranlar bilmelidir ki çaldıkları çocukluğumuzda oyunlarımızda öfkemizle yoğruldu ve Berkin'in katillerinin korkusu olmak için, **UMUTLA YARINLARA KOŞUYOR!**

Kahrolsun Bağzı Sınavlar

2,5 milyon öğrencinin girdiği Yükseköğretime Geçiş Sınavı(YGS) yapıldı. ÖSYM 'güvenlik önlemi' olarak soruların %25'ini açıkladı. YGS'ye karşı birçok ilde liseliler eylem örgütledi ve Liseli YDG de eylemlerdeki yerini aldı. Liseliler Ankara'da polis barikatıyla durdurulurken Sarıgazi'de liseli YDG'nin örgütlediği eylem Berkin Elvan anmasına dönüştürüldü.

Antakya ve Ankara'da yapılan eylemlerin haberlerini paylaşıyoruz.

Antakya

Antakya'da liseliler YGS'yi protesto etmek için eylem yaptı. **LÖB**, Liseli YDG, **Diren Lise**, Dev-Lis Koordinasyonlarının örgütlediği eylem, liselilerin Armutlu mahallesinde Ahmet Atakan sokağında toplanmasıyla başladı.

Buradan "**Kahrolsun Bağzı Sınavlar**" pankartıyla Uğur Mumcu Meydanı'na kadar yüründü. Daha sonra kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Açıklamayı kitle adına **Halil Yakut** okudu. Yakut açıklamaya "*İsyandayız. Bize dayatılan ezberci, tek tipçi eğitim sistemine isyandayız. Gençleri kobay haline getiren, yarış atı gibi yarıştıran, bencilleştirilen, bilgiyi ve yeteneği kötürümleştiren sınav sistemine isyandayız.*" diyerek başladı.

Daha sonra Yakut "*Berkin Elvan'ı, esmer yürekli umudun çocuğunu kaybettik. Liseliler olarak yüreğimizi Berkin Elvan'da, umudumuzda, isyanımızda buluşturduk. Bu isyanımızı büyüterek geliyoruz.*" diyerek Berkin Elvanı unutmayacaklarını belirtti.

Açıklama "*Evet gençlikten korkun. Gençlik umudu isyanı kendisine kılavuz etmiştir. Çürümüş eğitim sisteminizi başınıza yıkacağız.*" şeklinde son buldu.

Liseliler Tayyip Erdoğan'ın Antakya'ya gelmesini de "**Katil Tayyip Antakya'dan Defol**" sloganlarıyla protesto etti. Liseliler sınava tepki olarak getirdikleri optikleriyaktıktan sonra eylem sonlandırıldı.

Ankara

İki milyonu aşkın öğrencinin YGS'ye girdiği ve geleceklerinin sınavlarla belirlenmeye çalışılmasına karşı aralarında **Liseli Yeni Demokrat Gençlik**'in de bulunduğu **Liseler Bizimdir İnisyatifi** YGS çıkışında bir eylem düzenledi.

Sakarya Caddesinde toplanan öğrenciler "YGS, LYS hepsi zulüm işkence", "Berkin Elvan ölümsüzdür" sloganlarıyla Milli Eğitim Bakanlığı'na yürümek istedi.

Ziya Gökalp Caddesine doğru yürüyüşe geçen öğrenciler cadde üzerinde yaklaşık 150 polisin olduğu engellemeyle karşılaştılar. "Polis defol bu sokaklar bizim", "Katil polis hesap verecek" sloganları atan kitlenin önünü kesen polisler yürüyüşe izin vermedi, dağılmama halinde eyleme "müdahale" edeceklerini söylediler. Bu arada

duraklarda bekleyen insanlar alkışlarla polislere tepki gösterdi.

Polisin engellemesi üzerine Yüksel Caddesi'ne yürüyen kitle burada bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Yapılan açıklamada "*Eğer bugün göz-yaşı günüyse eve gelince azar işitme günüyse eğer bugün kimilerimiz için intihar günüyse aynı zamanda bugün isyan günüdür*" denildi. Geleceğin sahibi parası olanın değil emek harcayanın olması gerektiği belirtilen açıklama "Liseliler sokağa, hesap sormaya" sloganıyla sonlandırıldı.

YDG SUSTURULAMAZ!

Erzincan'da YDG Okuruna Polis Baskısı

“Biz Gençler Geleceği kazanmanın adyız” şiarıyla Erzincan'da Liseli Yeni Demokrat Gençlik okurları olarak mücadele alanları genişletme çabalarımız, polisin baskısı ve sindirme politikalarıyla karşı karşıya kalmaktadır. Erzincan'da YDG okurları olarak okullarımızda yaptığımız dergi dağıtımları, polisin iş birliği içinde olduğu okul yönetimiyle okuldan uzaklaştırma tehditleri ile sindirilmek istenmektedir.

Erzincan'da Teknik Lise'de 3. Sınıf öğrencisi olan YDG okuru Umut Yayımıcılık bürosundan çıktuktan sonra takibe alınarak otobüs durağından zorla araç içerisine alındı. Araç içerisine alınan YDG okuru hakkında oluşturulan bir dosya ve farklı eylemlerde çekilen fotoğraflarla “sen takip ediyoruz” denildi ve korkutulmak istendi. Okulda Kıvılcımı Yangına Çevirmek adlı kitabı gösteren polisler okulda illegal yayın okuyorsun diyerek okurumuzu kokutmaya çalışmışlardır.

Çeşitli yönetmeler mücadelemize engel olmak isteyen faşist devlet çeşitli unsurları ile bu yöntemlere ağırlık vermektedir. Son dönemler faşist saldırılarla provakasyonlarla yıldırım istediği okurlarımız ve bizler her türlü faşist saldırıya geçit vermeyeceğiz. Mücadelemizin verdiği inanç ve güç ile bu faşist ablukayı dağıtacağız.

Okurlarımıza Yönelik Saldırıların Devam Ediyor!

Son süreçte Yeni Demokrat Gençlik okurlarına ve faaliyetlerine yönelik, devlet tarafından yoğun bir şekilde sistemli saldırılar gerçekleşmektedir. Egemenlerin gençliğin devrimci dinamiğini sindirme amaçlı giriştikleri baskılar, kitleden izole etme amaçlı saldırılara tanındığı.

Alanımız İzmir'de bu baskılar sistemli bir şekilde, uzun bir süredir (özellikle son 3-4 yıldır) çeşitli yöntemler denenerek devam etmektedir. Bu sürecin ilk başta 2011 yılında Menemen'de yaklaşık 20 liseli YDG okuruna gönderilen mektuplarla başladığını söyleyebiliriz. Mektuplarla başlayan bu süreç, artık kaçırmalarla devam etmektedir. Belli ki İzmir'de polis, kafayı fena halde YDG'lilerle, özellikle de liseli yoldaşlarımızla bozmuş durumda!

Peki, neden bu kadar sık yaşanır oldu baskı, tehdit ve kaçırmalar? Öncelikle yaşanan bu saldırılara ne yazık ki şaşırmadığımızı söyleyemeyeceğiz. Ne tesadüftür ki bizim şaşırmadığımız gibi etrafımızda bu duruma şaşırın insan da bulamamaktayız. Zaten niye şaşıralım ki? Ülkemizde faşist T.C yıllardan beri devrimcilere yönelik sistemli bir saldırı içerisinde. 'Faili meçhuller' tek başına T.C.'nin faşizmini anlatmaktadır bizlere. İzmir'de okurlarımıza yönelik saldırıların giderek arttığını ve giderek sertleştiğini belirtmek gerekir. Nitekim önce aileler aranmış, mektuplar gönderilmiş ancak belli bir zamandır da bu yöntemlerin artık işlemediğini, bir etki yaratmadığını görmüş olacağız ki başka yöntemler uygulanmaya başlanmıştır. Okurlarımız kaçırılarak tehdit edilmekte dahası şiddetle karşı karşıya kalmaktadır. Ancak ajanlaştırmaya çalıştıkları okurlarımızdan doğru tüm bu girişimlerinden de bir sonuç elde edememiş ve beklentilerinin tam tersi bir pratik ortaya çıkmıştır.

Devrimci mücadele geliştiği oranda bu saldırılar da devam edecektir. YDG'nin ise farklı olarak, beslendiği ideolojiyle birlikte pratikte sergilediği militan duruş devleti daha da tedirgin etmekte bu nedenle de saldırmaktalar. Ancak “saldırı varsa iyidir”. Bu baskı ve saldırılara örgütlenerek cevap vereceğiz!

İzmir'den bir YDG'li

Mayıs'ın İsyan Ruhuyla MÜCADELEYE!

Gezi direnişiyle, sokağa çıkan gençliğin özgürlük, eşitlik, söz, yetki, karar ve demokrasi talebi Berkin'in aramızdan ayrılmasıyla bir kez daha sokaklara yansıdı. Berkin'in 269 günlük direnişi büyüttü öfkeyi. Binlerce insan Berkin'in ölüm karşısındaki direnişini omuzlayarak sokaklara akıttı öfkesini. Gençlik Berkin'in haberini alır almaz bulunduğu her alanda okullarda, kampüslerde, sokaklarda eylemlere başladı. Berkin'in verdiği yaşam mücadelesi, sokaklarda halkın mücadelesi ile bütünleşti. Umut oldu yarınlarımıza...

Türkiye genelindeki bu büyük eylemlilikte halk gençliğinin rolü oldukça büyük olmuştur. Berkin, milyonlarca gencin direnişinin, baskı ve zorbalık karşısındaki mücadelesinin simgesi haline gelmiştir. Berkin işsizlik, yoksulluk, sömürü ve baskı düzenine karşı gelen, eğitimin ticarileştirilmesini kabul etmeyen, özgürlük diyerek devletin kurmaya çalıştığı hegemonyaya dur diyen milyonlarca gencin mücadelesinde bayraklaşmıştır. İşte bu nedenle özgürlük ve adalet isteyen her gencin mücadelesinde yaşayacaktır Berkin.

Geleceksizleştirme politikaları Bologna süreciyle daha da uzatılarak, gençlik üzerindeki piyasalaştırma saldırıları devam etmektedir. Bologna süreci üniversiteden mezun olursa dahi, gençliği özel kurslara mahkûm ederek özelleştirilmiş bir sistemin içerisine almaya çalışmaktadır. Geçtiğimiz yıllarda YÖK başkanı "Dünyanın neresinde üniversite parasız? Parasız üniversite olmaz" derken, Başbakan üniversitelerde parasız eğitim dönemi propagandasıyla har(a)çları kaldırdığını söylemektedir. Ülkemizde özel üniversiteler gerçeği vardır ve devlet eliyle palazlandırılmaktadır. Bugün hala öğrencilerin barınma,

ulaşım, beslenme sorunları çözülmemiştir. Öğrenciler bu hizmetleri ceplerinden ödedikleri paralarla karşılamaktadırlar. Har(a)çlar kaldırıldı propagandası yapılırken "öğretim gideri" adı altında üniversite öğrencilerinden yüksek miktarlarda harçlar alınmaktadır.

Özellikle Gezi'den sonra üniversite öğrencilerine olan saldırılar artmaktadır. Gerçekleştirilen eylemler ardından açılan soruşturmalar, uzaklaştırmaların fazla olması ile birlikte üniversite gençliği Gezi'den aldığı ruhla hareketliliğini yitirmemiştir. Aynı zamanda liseliler özellikle faşist disiplin yönetmelikleriyle baskı altında tutulmakta, yürüttükleri mücadele engellenmektedir.

Berkin Elvan'ın ölümünün ardından tüm Türkiye'de gençliğin sokağa dökülmesi boşuna değildir. 2011'deki YGS şifre eylemlerinden beri liseli gençlerin ilk defa bu kadar kitlesel olarak sokaklarda olması, boykotlar, anmalar ve yürüyüşler yapılması, Ege, Marmara, ODTÜ, Ankara, Hacettepe gibi birçok üniversitede öğrencilerin binlerce kişiyle dersleri boykot etmesi, eylemler gerçekleştirmesi boşuna değildir.

Halk gençliğinin ve ezilen dünya halklarının özgür dünya mücadelesinin ancak ve ancak örgütlü bir karşı koyuşla gençliğe yönelik saldırılar geri püskürtülecektir. Mehmet'den Abdullah'a, Ethem'den Ali İsmail'e, Ahmet'ten Hasan'a, Medeni'den Berkin'e özgürlük ve demokrasi mücadelesinde bizlere umut olan, bilincimizi yenileyen bu direniş bitmeyecektir. Böylesi bir "tehlike" nin farkında olan devlet saldırısını artırmaya hazırdır. Çünkü gençlik kıvılcımı yangına dönüştürecektir. Berkin'i anmaya gelen yüz binlerce insana devletin, gaz ve plastik mermilerle çok sert şekilde saldırması, binlerce insanın sahiplendiği 15 yaşındaki bir bedenden nasıl korktuğunun göstergesidir.

Bahar sürecinin başlamasıyla beraber Gezi ruhu tekrar sokaklarda olacaktır. Yaklaşan Mayıs ayı bu anlamda daha bir önem arz etmektedir. Çünkü işçi sınıfının birlik ve mücadele günü olan 1 Mayıs, üç fidanın idam edildiği 6 Mayıs, İbrahim Kaypakkaya'nın Diyarbakır zindanlarında katledildiği 18 Mayıs ve daha nice devrimcinin şehit edildiği ay olan Mayıs, halkın mücadelesinde önemli bir yer kaplamaktadır.

Gezi İsyanı'nın ruhuyla, Berkin'in direnişiyle, Mayıs ayının umuduyla sokaklarda olacağız!

TIP EĞİTİMİ ÜZERİNE...

Dünya çapında 1975'ten sonra Türkiye'de ise özellikle 2000'den sonra sağlık eğitiminde yeni arayışlar içine girilmektedir. Var olan eğitim artık toplumun ve sistemin ihtiyaçlarını karşılamaktadır. Bunun üzerinden **Topluma Dayalı Tıp Eğitimi (TDTY)** ve **Toplum Tabanlı Tıp Eğitimi (TTTE)** kapitalist sistemin gündemine girmiştir. Bu yazıda kısa bir şekilde eski tıp eğitim modeli, kapitalizmin yeni arayışları ve gerçekten halkçı bir tıp eğitimi ve sağlık sisteminin nasıl olabileceği üzerinde durulacaktır.

Elbette ki tıp eğitimini sistemden tamamen bağımsız ve ayrı düşünmek metafizik bir yaklaşım olur. Dolayısıyla sistemin kendi bunalımları her alanda olduğu gibi tıp eğitiminde de bir bunalım yaratır. Nitekim kapitalist üretim tarzı 70'lerde bir krize girmişti ve bu kriz hayatın her alanında hissediliyordu. 70'lere kadar Fordist üretim modeli uygulanıyordu. Bu üretim modelinde kafa emeğiyle kol emeği keskin çizgilerle ayrılmış. Parça başı üretimle birlikte üretici üretimine yabancılaşmış durumdaydı. Bunun sonucunda devamsızlık hastalık gibi sebeplerle verimsiz bir iş ortamı oluşmaya başlamıştı. Daha sonrasında kapitalizm bu bunalımını aşmak için esnek üretim modelini doğrusal bir hatta hücreler tarzı örgütlemiştir. Böylece üretimde işçilerin daha çok söz hakkı olduğu 10-15 kişilik gruplar oluşmuştur. Kapitalizmin bu değişiminin tıp eğitimi üzerine de yansımaları kaçınılmazdı. Daha önce tamamen usta çırak ilişkisine bağlı teorik eğitimde de hayattan ve toplumdan uzak tıp eğitimi artık sistemin ihtiyaçlarını karşılamaz hale gelmiştir.

Bu noktada TDTY ve TTTE gündeme gelmiştir. Bunları biraz açmak gerekirse TDTY toplumun özgül ihtiyaçlarını ve bölgelerde sık rastlanan hastalıklar ve sorunlar üzerinden bir tıp eğitimi verilmesidir. TTTE ise daha ilk yıllarından itibaren tıp öğrencilerinin sağlık hizmetleri veren yerlerle teorik eğitiminin birleştirilmesi ve topluma yabancılaşmadan toplumun ihtiyaçlarını karşılayabilen bir tıp eğitimi verilmesidir. Dolayısıyla sağlıkçıların toplumun ihtiyaçlarını karşılayabilen toplumun sağlığını yükselten ve topluma bu anlamda liderlik edebilen insanlar olacaktır.

Peki toplumla kapitalizm neden ilgileniyor? Bizim bildiğimiz sistem insanları bu kadar düşünmez. Bu noktayı iyi açıklamak sosyalistlerin nasıl bir sağlık sistemi istediğine de gerekli cevapları verebilmenin en önemli ön koşulunu oluşturuyor. TDTY ve TTTE'nin gündeme gelmesinin sebebi eski sağlık sisteminin ihtiyaçlarını karşılayamaması ve para kaynaklarını yeterince doyuramamasıdır. Sağlıkçıların bu kadar şiddet görmesi tesadüf değildir. Nitekim TDTY sayesinde eğitim güncel problemlere dayalı olunca hastalara daha rahat ilaç satılabilecektir. Ayrıca bugünkü doktorlara karşı güvenin kaybolduğu ortamların kapita-

lizme de ayak bağı olduğu açıktır. Tekrar güven sağlanarak sağlığı daha iyi satılır hale getirilmesi gerekmektedir. Bunun için ise tıp eğitimi doğal olarak hayati bir noktada durmaktadır. TTTE ise sosyalistler açısından da çok gerekli bir sistem olmakla birlikte bugün tek sebebi kapitalist pazar ihtiyacını karşılayıp sağlık sisteminin tekrar güvenilirliğini ve satılabilirliğini yükseltmektir. Bu iki gündemleşen madde de pazarı bölgelere ve o bölgelerde neyin daha iyi satılabilir olduğuna yönelik bölerek sağlığın satılabilirliğini ve para kaynağını artırmaktır.

Kapitalizmin buradaki yumuşak karnı nedir? Bu noktayı iyi açıklamak çok önemlidir. Bu noktada para üzerinden dönen bir sistemin onun ihtiyaçlarını düşündüğü için yapamayacağı iki şey vardır. Birincisi özellikle hekimlerin elitizmini ve tek sorun çözebilir yarı tanrı imajını sarsamaz. Çünkü halkın kendi kendini iyileştirebilir hale gelmesini istemez. Sağlık sürekli yeniden satılabilmesi için bu gereklidir. İkincisi ise toplumsal sağlığı asla yükseltmez ancak bu bozuk topluma uyumlu hale getirmeye çalışabilir. Çünkü bu sistem tüketime dayalı ve her gün insanı yeniden tüketen kendine yabancılaştıran bir sistemdir. Burada devrimcilere düşen toplumsal sağlığı yükseltmek ve sağlığı bir seçilmiş elitler sınıfından çıkartıp bütün halka yayma propagandası yapmaktır. Bunun denemeleri Çin'de olmuştur. Yalınayak doktorlar gittikleri yerlerde köylü nüfusu yetiştirerek kendi kendinin sağlık ihtiyacını karşılayabilecek bir hale getirmeyi amaçlıyordu. Böylece sağlık bilgisi meta halinden çıkıp halkla bütünleşiyordu.

Öyleyse devrimci bir tıp eğitimini şöyle sistematize etmek gerekiyor. Topluma Dayalı Tıp Eğitimi, Toplum Tabanlı Tıp Eğitimi ve son olarak da toplum için ve toplumla birlikte bir tıp eğitimi olmalıdır. Bu tıp eğitimini ve sağlık sistemini de aşağıdan yukarıya örgütlemeyi kolaylaştıracaktır. Ayrıca toplumla sürekli içe içe olan ve sadece toplumu eğitmeyi değil toplumdan öğrenmeyi de sağlıkçıların önüne koyan bir eğitim modeli olacaktır. Unutulmaması gereken şey modernist mantıkla halk hiçbir şey bilmez bizim öğretmemiz lazım demek. Halkla beraber öğrenmeyi ve öğretmeyi dışlar ve huzursuzluk ve hoşnutsuzluğun önüne geçilemez. Ancak bu sistemin para-meta-para üçgeninde döndüğü unutulmamalıdır. Bu sistemin gerçekten toplumu düşünmeyeceği her noktada vurgulanmalıdır. Bu sistem zaten belirli bir azınlığın sistemidir ve son kertede her şey onlar için yapılır. Dolayısıyla çok hayati bir ihtiyaç olan sağlık sisteminde devrim bile -en başta söylediğimiz gibi metafizik bir biçimde sistemden kopuk olamayacağı için- bizi bir sistem sorunuyla karşı karşıya bırakmaktadır. Kapitalizmin bunalımları bitmez bu bunalımları halk için çok değerli olan sağlık alanında da doğru fırsatlara çevirip yaklaşımımızı doğru ifade edebilmek bir zorunluluktur.

İzmir'den bir YDG'li

HDP- HDK SALDIRILARINA

GEÇİT VERMEYECEĞİZ!

Geçtiğimiz bir ayda Türkiye'nin farklı farklı bölgelerinde HDP'ye yönelik sistemli bir biçimde faşist saldırılar düzenlendi. Urla ile başlayan bu faşist saldırılar **Dikili**, **Fethiye**, **Edirne**'de, **Antalya**, **Aksaray**, **Maraş**'ta da hız kesmeden devam etti. Bu aymazca yapılan saldırıların devlet tarafından faşistlerle birlikte organizeli bir biçimde yürütüldüğü bir gerçektir. Nitekim Fethiye'deki faşist saldırı, Fethiye belediye başkanının talimatıyla birlikte HDP'nin parti tabelası indirilmiştir. Talimatla çıkarılan tabela yerine Türk bayrağı asılmıştır.

Kolluk kuvvetlerinin günümüzde en demokratik eylemlere bile azgınca saldırdığı bir ülkede demokratik alanda siyaset yapan bir parti olan HDP'nin çalışmalarının faşist saldırılarla engelleyen bu kitlenin adeta sırtının sıvazlandığı gözler önündedir. HDP'nin kuruluş döneminden beri sistemli bir biçimde devlet tarafından organize edilerek yürütülen bu saldırılar, egemenlerin bugün HDP'nin geniş kesimlerde yaratmış olduğu etkinin gücünden korktuklarının bir göstergesidir.

Kimdir bu faşist saldırıların mimarı? Burada Türkiye'nin yakın geçmişini bir izlemek gerekiyor. T.C devleti kurulduğu günden bu yana tekçi, faşist bir diktatörlüktür. Tarihsel geçmişi katliamlarla doludur. Devlet bu saldırılar karşısındaki gücünü yapısındaki faşist karakterinden almaktadır.

Dolayısıyla devlet halkı yönetebilmeyi ancak iç ve dış düşman yaratarak yapabilmıştır. Özellikle sistemin tıkandığı zamanlarda bu düşman yaratma taktiği saldırganlaşmış ve kimi zaman askeri darbelerle kimi zaman büyük katliamlarla sistemin bekası sağlamıştır. Kimi liberal sözüm ona "aydınlar" gibi AKP'nin bu ötekileştirici ve iç-dış düşman yaratıcı politikadan koptuğunu bunu

bitirdiğini düşünmek safdillikten başka bir şey ifade etmez. AKP bütün iktidarı boyunca birilerini ötekileştirmiş suni düşmanlar yaratmıştır. Ancak Gezi İsyanından sonra otoritesinin net bir biçimde sarsılmasıyla bu düşman yaratma politikası derinleşmiş ve saldırganlığı yeni bir boyut kazanmıştır. Gezi İsyanının açtığı darbelerle iktidar ortaklarının da yarılmasıyla (AKP-Cemaat arasındaki ayrılma) AKP can derdine düşmüştür. Can derdine düşünce ve sıkışınca da ilk akla geleni yani kadim devlet geleneklerimize sığınmayı tercih etmiştir.

T.C asker kökenli bir devlet olarak her şeyi bir muharebe alanı gibi görür. Bütün siyaseti, ekonomisi savaş üzerine kuruludur. AKP de bu geleneklerle toplumu elinden geldiği kadar kutuplaştırmaya bir düşman yaratarak kendi halk tabanını pekiştirme çabasına girişmiştir. CHP'de bu politikada AKP'nin değirmenine su taşımakta faşizmine ortak olmaktadır. Bu noktada sistem partilerinin kirli, faşizan ideoloji ve politikaları karşısında ileri,devrimci,demokrat ve yurtsever kesimleri içine alarak ezilenlerin haklarını sistem partileri karşısında ifade ettiği için HDP'ye devlet aymazca saldırılar düzenlemeye devam etmektedir. HDK-HDP Türkiye halkı için bir alternatifin potansiyelini içinde taşımaktadır. Bu egemenlerin korkması için yetmekte ve artmaktadır.

Kitlelerin demokratik yanlarını beslemeli, sokağa çıkma ve doğrudan muhalefeti yükseltmeliyiz. Bunu yaparken de HDK-HDP'yi etkin bir araç olarak kullanmalı ve Türk-Kürt muhalefetinin birleşiminin önünü açmalı ve hatta öncülük etmeliyiz. Eylemlere son derece örgütlü ve organize katılmalı, halkın ileri yanlarıyla birleşerek onları etkin kılmamızın önünü açmalıyız. Bu halka yapmak istediğimiz belirli şeyleri dayatmak değil onlarla beraber ortak bir hedefe yönelirken örgütlü olabilmektir. Devlet terörü karşısında ancak organize olmak kitlelerin durabileceğini göstermek olmalıdır. Bu tarihsel süreçte her zamankinden daha organize ve planlı olmalıyız. Hem kendimizin hem Gezi kitleleri diye nitelendirilebilecek kitlenin zaafıyla yüzleşmekte şüpheye düşmemeliyiz. HDK-HDP'nin bir alternatif olabileceğini vurgulamak konusunda kendimize güvensizlik yaşamamalıyız. Kitlelerin öncülüğünü onların önünden koşarak değil yanında olarak kitle ile organizeli bir biçimde yapmalıyız. Kitlelerin kendiliğindenci tavrı karşısında da pasif kalmamalıyız. Mao'nun vurguladığı gibi "halkın bir adım önünde" olup onların önünü açmalıyız.

İzmir'den bir YDG'li

KİTLE HAREKETİNDEN ÖĞREN, HAREKETİN PARÇASI OL, ÖRGÜTLE!

dığı, uyumun bozulduğu ortadadır. Diğer birçok nedenle birlikte kuşku yok ki bunun en büyük nedeni 27 Mayıs'ta patlak veren Gezi İsyanı ve tetiklediği

toplumsal muhalefet olmuştur.

Gezi İsyanı, egemen sınıfların AKP hükümeti eliyle 11 yıl boyunca uygulaya geldiği sömürü politikalarına, toplumun tüm kesimlerine yönelik baskı ve şiddetine, onu kendi yaşam ölçülerine sıkıştırma tutumuna yönelik büyük bir öfkeydi. Toplumun ezilen tüm kesimlerinden beslenerek gelişen fay hattının çok hızlı bir şekilde enerji biriktirmeyi sürdürdüğü, Haziran günlerinden sonra yaşanan gelişmelerle de ispatlanmıştır. Gezi İsyanı'ndan bu yana toplumsal muhalefet, neredeyse sokağı hiç terk etmemiş, direniş meşalesi coğrafyamızın dört bir yanında karanlığı aydınlatmayı sürdürmüştür. Devletin azgın şiddetine, vahşi saldırılarına ve tüm organlarıyla yürüttüğü manipülasyona karşın halk muhalefeti, direnişi büyütmüş, yeni direniş mekânları yaratmış, güç biriktirmeyi sürdürmüştür.

Yolsuzluk ve rüşvet operasyonlarıyla yeni bir viraja giren hâkim sınıf klikleri arasındaki mücadelede ikinci etabın yerel seçim sonrasında başlayacağı anlaşılıyor.

AKP ve Fethullah Gülen Cemaati arasında uzunca bir süredir yaşanan karşılıklı hamlelerle bugüne gelen iktidar dalaşının yerel seçimlerle birlikte yeni bir düzlemde yol almaya başladığı hemen herkesin gördüğü bir gerçek. Egemen sınıflar arasındaki mücadele, ezilen emekçi yığınların AKP nezdinde düzene yönelik tepki ve öfkeleri, emperyalistlerin başta Suriye olmak üzere Ortadoğu'da değişen politika ve beklentileriyle şekillenen tablo, sınıf mücadelesinde ivmenin ve tansiyonun yükselmeye devam edeceğine işaret etmektedir.

Gelinen aşamada hemen her alanda dün yüksek perdeden kükreyenlerin artık vizyon değiştirmek zorunda kaldığı, güç ve iktidardan sarhoş olanların uykudan uyanmaya başladığı bir iklimin içinde oldukça hızlı bir şekilde yol alıyoruz. AKP ve Fethullah Gülen cemaatinde ifadesini bulan hâkim sınıf klikleri arasındaki çatışma, iki taraftan birinin yolun dışına feci şekilde savrulacağı bir istikamette yol alıyor. Birbiri ardına ortaya saçılan yolsuzluk ve rüşvet belgeleri, ses kayıtları, Erdoğan'ın AKP'nin bakan ve milletvekillerinin "daima millet ve daima hizmet" ten ne anladığını açıkça göstermektedir. Gerek düzenin gerekse de hükümet partisinin boğazına kadar nasıl rüşvet ve yolsuzluğa battığının deşifre olması gerçeğinin toplumsal bir karşılığı mutlaka olacaktır.

2002 yılından bu yana siyasal düzlemde AKP çatısı altında gerçekleştirdikleri konsensüsle iktidarını sürdüren hâkim sınıfların, söz konusu birliğinin dağılmaya başla-

Rüşvet ve yolsuzlukla birlikte internet sansürü ile devam eden süreç, AKP hükümetine yönelik tepki ve öfkenin, parantezine daha fazla sayıda işçi ve emekçiyi alarak büyüdüğüne tanık olmuştur. Bunun sokakta, barikat başlarında binler, onbinlerle ifade edilen bir katılımı ve oldukça militan bir şekilde yaşanması da son derece önemlidir.

Devlet aygıtı üzerindeki etkinliğini korumak adına kendi yasa ve kanunlarını ayaklar altına alarak yargıdan yürütmeye, hemen her alanda adeta fırtına gibi esen AKP hükümeti her adımı ile sonuna biraz daha yaklaşmaktadır.

AKP hükümeti, koltuğu korumak adına saldırdıkça daha fazla teşhir olmakta, teşhir oldukça daha fazla yıpranmakta bu da onu daha da kontrolden çıkarmaktadır. Fırtına eken AKP, bu defa kasırgaları karşısında bulmaktadır. Uzunca bir sürede böyle olacağı benzetilmektedir. Zira "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak" şiarıyla sokakları terk etmeyen, büyük bir direniş sergileyen yığınlar vardır. Yığınları sokağa çıkararak çelişkilerin giderek derinleşmesi ve biriken öfke kitle hareketinin gelişeceğini ve büyüyeceğini göstermektedir.

Sana Söz Berkin

Gezi İsyanı sırasında hedefe gözetilerek başından vurulan ve 269 gün boyunca yaşama sıkı sıkıya tutunan Berkin'imizi son yolculuğuna, yıldızlar ülkesine, diğer Gezi şehitlerinin yanındaki müstesna yerine uğurlayan milyonlar bunun kanıtıdır.

15 yaşına, komada giren gencecik fidanımız, her renkten, her kesimden ezilenler için bir buluşma noktası olmuş

ve görkemli bir şekilde uğurlanmıştır. Cenaze töreninde sokağa, sloganlara, duvarlara, yazılara, sözlere yansınlar, AKP hükümetinin katliamcı yüzüne duyulan büyük bir öfkeye işaret etmiştir.

Yalnızca İstanbul'da, polisin 1 milyon 200 bin olarak verdiği sayı, iki gün içinde diğer illerde sokağa inen yüzbinlerle birlikte hesaplandığında ortaya neredeyse Gezi İsyanı'na yakın bir rakam, gerçeklik çıkmaktadır. Bu durum Gezi İsyanı'nda bir şekilde sokağa çıkan toplam kitlenin gelişmelere kayıtsız olmadığı,

takip ettiğini yani Gezi ruhunun daha geniş kesimlere yayılarak sürdürdüğünü anlatmaktadır.

Kitlelerde biriken enerjinin, yerel seçim atmosferi ve sandık gerçeğinin etkisiyle 30 Mart sonrası beklediğini söylemek yanlış olmayacaktır. Keza devletin istihbarat birimlerinin, 30 Mart sonrası yönelik beklentileri de bu yöndedir. (Radikal-6 Mart 2014. Ankara'da seçim sonrası için senaryolar: Sokak eylemleri, özerklik, OHAL...)

Devlet, başta İstanbul ve Ankara olmak üzere ikinci bir Gezi'ye hazırlık yapmaktadır. AKP'nin özellikle Yüksek Seçim Kurulu'ndaki kadrolaşmasıyla birlikte seçim sonuçlarına yönelik ciddi müdahaleler oluşmuş, çeşitli oyunlar çevrilerek, büyük hileler yapılmıştır. MİT'in 30 Mart sonrasında sokağa çıkanların seçim sonuçlarını protesto edeceğine dair vurgusu da buna veridir. 30 Mart'la birlikte bizi yeni isyan günlerinin beklediği açıktır. Berkin'in cenaze töreninde açığa çıkan sinerji mutlaka sınıf mücadelesinin kanallarına akacaktır.

AKP'nin Köküne Bir Twitt

Söz konusu sinerjinin sınıf mücadelesine hangi kanallardan gireceği kuşkusuz devrimci, ilerici güçlerin müdahale ve yaklaşımlarına bağlı olacaktır. Yeni Demokrat Gençlik olarak bizi bekleyen süreci iyi anlamamız ve hazırlık yapmamız gereklidir. Berkin'i yüreğimize gömdüğümüz süreçte, YDG olarak gelişmeler karşısında refleks vermede, harekete geçmede genel olarak olumlu bir pratik izledik. Özellikle İzmir ve Mersin'deki YDG'li yoldaşlarımızın kendi güçleriyle ortaya koyduğu pratikler tüm alanlarımız için öğreticidir. Bu anlamda YDG'lilerin polis saldırısını öngörerek meşru savunma adına yaptığı hazırlıklar ve bu yöndeki militan duruşları da önemlidir.

YDG olarak Gezi İsyanı'nda, merkezi bir politika belirleme, alanlarda kitlemizle ortak karar verme ve harekete geçme, sürecin ihtiyaçları ekseninde hazırlık yapma bağlamında önemli eksikliklerimiz olduğuna dikkat çekmiştik.

Buradan çıkardığımız sonuçları 30 Mart sonrası geliş-

cek süreç düzleminde yeniden tartışmamız yararlı olacaktır.

Gezi İsyanı'yla birlikte sosyal medya, geniş yığınların yaşamına daha fazla girmiş ve politik mücadelenin önemli bir alanı haline gelmiştir. Tayyip'in Gezi İsyanı sırasında her fırsatta sosyal medyaya saldırması da duyduğu rahatsızlığın bir sonucuydu. Denetimi altındaki medyayla, kitlelere istediğini servis eden AKP için sosyal medya, alternatif bir iletişim ağı olarak ciddi bir endişe kaynağı

olmaktadır. Gezi İsyanı'ndan OD-TÜ'ye Tuzluçayır'dan Taksim'e kadar yapılan eylemlerde sosyal medya etkin bir rol oynamıştır. Egemenlerin internet yasaklarında, sosyal medyanın bu özelliğinin önemli bir etkisi vardır. Tayyip'in talimatıyla Twitter'in yasaklanmaya çalışılması sosyal meydanın gücünü ve önemini de artırmıştır.

YDG olarak sosyal medyayla bugün düne göre daha sıkı bir ilişkimiz bulunmaktadır. Berkin'in cenaze töreninde, resmi hesaplarımızdan gelişmelerin sıcaklığına takip edilip aktarılması olumlu olmuştur. Bu konuda daha kurumsal bir örgütlenmeye gitmek acil bir ihtiyaçtır. Her alan kendi içinde bu konuda belli görevlendirmeler yapsa da bu konunun divan toplantılarında ayrıca bir gündem olması gerektiği açıktır.

Kitle Hareketini İncele!

Gezi İsyanı ve sonrasında bugüne kadar gelişen süreçte yığınlar, AKP'ye karşı yeni bir dil ve üslupla büyük bir direniş sergilemiştir. YDG olarak ilk yapmamız gereken söz konusu kitle hareketini incelemek, anlamaya, kavramaya çalışmak olmalıdır. Sokağa çıkan kitlenin, ekonomik durumu ve eğitim düzeyi, kullandığı dil, devlete ve sisteme dair yaklaşımları, örgütlenme yöntemleri, yaş oranı ve cinsiyeti, polis terörüne yönelik duruşu vb. başlıklar üzerinde önemle durmalıyız. Kitle hareketini anlamının başlıca yolu onu incelemekten geçmektedir. Bunun devamında söz konusu kitleyle yan yana olmak omuz omuza yürümek gereklidir. Bizim yerimiz yığınların yanı olmalı ve bu bağlamda geniş düşünmeliyiz.

Kimi yerlerde yoldaşlarımızın şehir merkezlerinden uzak duran, belli semt ve mahallere sıkışan pratiğine dikkat çekmeliyiz. Sözelimi Kadıköy'de yüz bini aşkın insan sokağa çıkmışken mahallemize sıkışıp kalmak doğru değildir. Gezi parkında inşa edilen ortak yaşam, kararların kitlenin inisiyatifiyle alınması esprisi daha sonra forumlarda devam etmiş ve bu anlamda önemli bir deneyim bi-

riktirilmiştir.

Üniversite ve semtlerde, mahalle dayanışması ve forumlarda yer almak buraya emek harcamak demokrasi bilincimizi geliştirecektir. Forumlar ve dayanışmalar, Gezi isyanından bu yana, politik arenada yeni aktörler olarak pratikte kendini kabul ettirdi. Birçok mahallede ve üniversitede forumlar faaliyetlerine hâlâ çok canlı bir şekilde devam etmekte, buraya oldukça geniş bir kesim ilgi göstermektedir. YDG'liler olarak faaliyet yürüttüğümüz üniversitelerde var olan forumlara daha fazla emek harcamak, yoksa kurulması için çaba harcamak, Gezi İsyanı'nda ve son olarak Berkin'in sürecinde gördüğümüz politikaya ilgi duyan geniş kesimlerin harekete geçirilmesi bakımından da önemli olacaktır.

Birçok ilde forumların çağrısıyla yapılan eylem ve etkinliklerin ulaştığı kitlelilik bu platformların geniş yığınlarda hala ciddi bir karşılığı olmasının sonucudur.

YDG olarak kitle hareketinin bir parçası olmanın her şeyden önce forum ve dayanışmaların bir parçası olmaktan geçtiğini dile getirdik. Bunun devamında kitle, aldığı kararlara paralel sokağa indiğinde vahşi bir polis terörüyle karşı karşıya kalmaktadır.

Panik Yapma Organize Ol!

Özelikle çatışmalarda, hareketin parçası olma bağlamında karşımıza çıkan örneklerden biri, barikat başında çatışan devrimcilerin ya da örgütsüz kitlenin bütünden kopukluğudur. Kimi zaman alanda binlerce insan olmasına karşın küçük bir grup kolluk gücü, kitleyi dağıtabilmektedir. YDG olarak elbette barikatın başında kalacağız ve mevzilerimize sahip çıkacağız. Bunu yaparken kitlenin sürece dahil edilmesi adına ajitasyon-propaganda yürütmeliyiz.

Gezi isyanı sırasında sıkça kullanılan "*panik yapma organize ol*" şiarı bizim için rehber olabilir.

Panik yapmadan hızlıca organize olmak, ne yapılması, nasıl hareket edilmesi gerektiğine hızlıca karar vermek belirleyici bir yerde durmaktadır. Bunu yapabilmemiz için bizim de sürece hazırlıklı olmamız gerekir. Örneğin herhangi bir süreç geliştiğinde ilk yapmamız gereken, alandaki YDG'lilerin bir araya gelerek ne yapılacağına beraber karar vermesidir.

Alanda varsa YDG yürütmesi, tüm YDG'lilere haber vermeli ve sürece dair bir tartışma yürütülmelidir. Bu toplantıda eyleme hangi şiarla katılacağı, eylemin, sürecin politik içeriği tartışılmalıdır.

Her YDG'linin birey olarak alandaki yerini aldığı, ancak YDG olarak kurumsal katılımın olmadığı, flamalarının bulunmadığı örnekleri hep beraber yaşadık.

Söz konusu toplantıda hızlıca görev paylaşımı yapılmalı, ilk elden kamuoyuna YDG'nin toplanma noktası ilan edilmelidir. Akabinde mevcut bileşenden küçük birimler oluşturulmalıdır. Mesela bir birim YDG'nin propaganda-

sından sorumlu olmalı, gerekli hazırlıkları yapmalıdır. Ya da kitlenin meşru savunma adına kullandığı araçları hazırlamak adına başka bir birim görevlendirilmelidir. Alana örgütlü gitmek son derece önemlidir.

Bu örgütlülüğün en fazla önem kazanacağı yerlerden biride barikat başıdır. Gezi'den bu yana yaşanan eylemlerin büyük bir bölümünde polis sokakları gaza boğmuş, TOMA ve Akreplerle kitleye saldırmıştır. Bu durum bizim eylemlere katılım şeklimizi de belirlemektedir. Özellikle barikat başlarında, örgütsüz kitlenin uzun süredir kendiliğinden kullandığı savunma araçlarına hâkim olmak, hazırlıklı gelmek önemlidir.

NATO zirvesi döneminde devrimcilerin kullandığı "*Manga*" yöntemini yeniden hayata geçirilebiliriz. Örneğin A/P mangası örgütsüz insanları da dâhil ederek, kitle içinde, devlet terörünü teşhir eden, nasıl davranılması gerektiğini anlatan içerikte konuşmalar yapılabilir. Benzer şekilde alanı, sokakları tanımak amacıyla bir manga kurabiliriz. Ya da savunma araçlarını kullanmakla görevli bir manga kurulabilir.

Genel olarak YDG'lilerin barikat başlarında militan bir şekilde çatıştığına tanık oluyoruz. Ne var ki bu militanlık, kitleyi de sürece dâhil etmeyi, onların gücünü açığa çıkarmayı, örgütlemeyi hedeflemeyen bir bakış açısından beslenmektedir. Düşman karşısında net bir duruş söz konusu militanlığı tarif edebilir. Bu duruşumuz yanlış da değildir, ancak eksiktir, geliştirilmeye muhtaçtır.

Gezi'den bu yana çok sayıda çatışmalı eylem ve etkinliğe katıldık ve birçok yerde eylemdeki duruşumuzdan etkilenerek bize ulaşan gençler oldu. Ancak barikat başında, yan yana durduğumuz, direnişi büyüttüğümüz örgütsüz genç sayısı ile kıyaslandığında oran son derece düşüktür.

Böylesi eylemler YDG olarak niteliğimizi ortaya koyabilmemize, kendimizi kitleye anlatmamıza vesile olmaktadır. Bu fırsatı iyi değerlendirmeli ve her eylemde yeni ilişkilerle tanışmayı amaç edinmeliyiz. YDG olarak böylesi süreçler, politik bilincimizi geliştiren, kitleyle bütünleşmemize yardımcı olan, onlara ulaşma kanallarını bize açan dönemlerdir. Anti-emperyalist, anti-faşist militan bir kitle örgütü olan bize, halk gençliğinin geleceği adına sokakları meydanları inlettiği böylesi tarihsel günler daha hızlı yol alabilmemiz açısından muazzam olanaklar açığa çıkarmaktadır.

Gelişecek isyan dalgasıyla doğru bir iletişim kurmayı başarabilir, ondan öğrenebilir ve bununla beraber kendimizi yeterince anlatabilsek, örgütlülüklerimizi güçlendirebilir, kitleleşebilir ve Yeni Demokratik Devrim mücadelemizi de ileriye taşıyabiliriz.

Bunun için daha hızlı hareket etmeli, kendimize daha fazla yüklenmeli, örgütlenmeliyiz.

Kitle hareketinden öğrenmek, onunla bütünleşmek ve örgütlemek için şimdi bir adım ileri!

Sandık Kurtarmaz, Çünkü **SOKAK AFFETMEZ!**

Özne olma ve geleceğine karar verme bilinci, Gezi'den bu yana sürekli bir gelişim göstermiştir. Ve durum, bugün CHP'yi aşmış bulunmaktadır. Sandıktan çıkan sayısal veriler önemlidir ancak bizim için belirleyici olan kitlelerin duruşudur. Zira geleceğe yön verecek, önümüzdeki süreci belirleyecek yegane güç de budur.

Geride bıraktığımız 30 Mart yerel seçimleri, gerek bugünkü mevcut siyasal tablo gerekse de önümüzdeki süreçte açığa çıkabilecek panoramaya dair oldukça zengin verileri açığa çıkardı. AKP hükümetinin, başta büyükşehir yasası olmak üzere, çeşitli hile ve entrikalarının etkisiyle de olsa, gücünü korumasından başka, 2009 yerel seçimlerine kıyasla oylarını artırdığı ve sandık bağlamında zaferle çıktığı bir yerel seçim süreci yaşadık.

Herkesçe kabul gören, yerel seçimlerin bu özgünlükten çıkararak neredeyse genel bir karakter kazandığı söylemi, sandık başına giden seçmen sayısında yaşanan artışta açıkça görüldü. Seçimler, tam olarak bir referandum-genel seçim düzeyinde olmasa da, yerel yönetimlere has özelliklerden öte siyasal tercihler, hesaplaşmalara sahne oldu. Hangi partiyi tercih ettiğinden öte, kitlelerin sandığa böylesine yoğun ilgi göstermesi, Gezi İsyanı'ndan bu yana yaşanan sürecin, buna paralel kitlelerin politikleşme düzeyinin bir yansıması olarak kabul edilebilir.

Hâkim sınıf kliklerinin yaşama geçirdiği politikalar-

la sürekli beslediği, körüklediği, gerilim ve kutuplaşma kitlelerin siyasete olan ilgisini de artırmıştır. Gezi İsyanından bu yana gittikçe derinleşen, bir yarılma ve kamplaşma halinin coğrafyamızın politik gündeminin tam da merkezinde durduğu ve büyük oranda da bu süreci belirlediğini söylemek mümkün.

AKP hükümeti şahsında düzenin yaşama geçirdiği neo-liberal politikalarından, yığınların yaşamına ait ne varsa müdahale etme yaklaşımından doğan büyük bir öfkenin, toplumun kılcal damarlarında dolaştığı açıktır. Bu durumun farkında olan hâkim sınıflar, söz konusu öfkeyi kendi rüzgarına katmak ve bunun karşısına toplumun öteki bölümünü çıkarmak gibi iki farklı biçimi yaşamaya geçirmeye çalışmaktadır.

Örgütsüz Ama İsyankâr Yığınlar

İlki CHP tarafından beceriksizce yaşama geçirilmeye çalışılsa da ikincisi AKP eliyle oldukça başarılı bir şekilde yaşam bulmaktadır. Hâkim sınıflar arasındaki çıkar dalaşının, toplumun bu sinir uçlarında çok hızlı bir şekilde karşılık bulduğu bir gerçektir. Yığınların Gezi İsyanında, sokakta karşılık bulan "ben de varım" iradesi ve duruşu, sandık etrafında cereyan eden politik gelişmelere yansımıştır. CHP'nin oy oranındaki artışını, kendi başarısının bir ürünü olmaktan çıkararak gerçek de budur. AKP hükümetine tepki duyan ve biriktirdiği enerjiyi Gezi'den bu yana sokakları her politik gündem vesilesiyle yeniden "işgal eden" bir kitle gerçekliği söz konusudur. CHP, 'AKP karşıtlığı' ile bu sinerjiyi arkasına almayı hedeflemiştir. Böylece açığa çıkan enerjinin sisteme yeniden giriş yapması sağlanmak istenmiştir. Komünist, devrimci güçlerin bugünkü görece zayıf durumu, CHP'yi olağan ama oldukça kötü bir alternatif haline getirmiştir. Yani CHP, kitlelere gitmemiş, yığınlarda AKP'ye karşı biriken tepki

CHP'ye gelmiştir. Burada özne yığınlarıdır. Ankara'da Melih Gökçek ile Mansur Yavaş arasında yaşanan sandık kavgasında, CHP'nin oylarına sahip çıkan, TOMA karşında duran kitleye 'sağduyu' çağrısı yapması da buna kanıttır.

Özne olma ve geleceğine karar verme bilinci, Gezi'den bu yana sürekli bir gelişim göstermiştir. Ve durum, bugün CHP'yi aşmış bulunmaktadır. Sandıktan çıkan sayısal veriler önemlidir ancak bizim için belirleyici olan kitlelerin bu duruşudur. Zira geleceğe yön verecek, önümüzdeki süreci belirleyecek yegane güç de budur. AKP hükümeti de bunun farkındadır. Bu durum, kitlesine yönelik söylemlerinden ve bu kitleyi sokağa her gün biraz daha hazırlamasından anlaşılabilir.

Seçimin Kazananı Yurtsever Hareket

Denilebilir ki bu eşitsiz yarışta, devletin tüm olanaklarına, saldırı, kuşatma, yalan ve hilelerine karşın sandığın en büyük kazananı Türkiye Kürdistanı'nda BDP olmuştur. BDP, bölgede sadece AKP'ye karşı değil, Cemaatten Hizbullah'a, jandarmadan polise kadar, bir bütün olarak devletle yarışmış ve her şeye rağmen güçlerini korumayı, yeni güçlerle tazelenmeyi ve biraz daha büyümeyi başarmıştır.

BDP'nin başarısı yalnızca bir sandık, oy hesabı değil aynı zamanda toplumsal dönüşüm ve gelişim bağlamında kat ettiği mesafeden dolayıdır. BDP 168 ka-

Genellikle yerel seçim dönemlerinde, YDG olarak bir parçası olduğumuz Yeni Demokrasi güçlerinin çalışmalarına dâhil olmakta, gençliğin yerel yönetimlere dair yanını ise eksik bırakmaktaydık. Bu açıdan geride bıraktığımız yerel seçim çalışması, gençliğin yerel yönetimlerden beklentisine, taleplerine yoğunlaşmış ve kendi özgün politikalarını açığa çıkarmıştır

dın adayla, HDP 175 kadın adayla seçimlere girmiştir. BDP'den 3 büyükşehir ve 8 ilde, 68 ilçede ve 23 beldede kadınların belediye başkanı olarak seçilmesi ve göreve başlaması bu açıdan önemli bir başarıdır. Bu bağlamda, henüz 15 yaşındayken evlendirilen Berivan Elif Kılıç, kendisine dayatılan aile-ev-namus üçgenini reddederek kabuğunu kırmayı başarmış, Amed'in Kocaköy ilçesinde eş başkan olarak belediye başkanını seçilmiştir. Benzer bir başarı da gençlerin siyasete katılımında yaşanmış yine en genç adaylar BDP'den belediye başkanlığını kazanmıştır. Türkiye Kürdistanı'nda AKP'nin/devletin, sandık hileleriyle, Kürt halkının iradesini çalma tavrına karşı gelişen direnişin gösterdiği, bölgenin "demokratik çözüm ve barış sürecine" rağmen ciddi kaynakmalara gebe olduğudur.

HDP'nin özellikle İstanbul'da üçüncü parti olmasına karşın toplamda hedeflenen düzeyde bir oy alamaması bu projenin yanlışlığını değil barındırdığı potansiyeli ve daha fazla yoğunlaşmanın gerekliliğini göstermektedir.

"Yerel Yönetimlerde Gençliğin Sözü Var"

Yerel seçimleri, toplumsal, siyasal ve sosyolojik düzlemde okumak mümkündür. Sandık bize, toplumun tüm sınıflarında yaşanan kaynamayı, burada biriken enerjiyi gösterdiği oranda anlamlıdır. Seçimler sona ermesine rağmen kavganın bitmemesi sadece düzen partilerinin hesaplaşmasıyla açıklanamaz. Hemen her yerde düzen partilerine oy veren kitle de dâhil olmak

üzere; bir politikleşme, hesap sorma, iradesinin arkasında durma, peşine düşme tavrı vardır.

Bu duruş, yerel seçim sonrasına yön verecek temel güç olacaktır. Zira “sandıkta hesaplaşırsınız” denilerek pasifize edilen, tepkileri yumuşatılan yığınların sokaktan fazla uzak tutulamayacağı görülmektedir. Tayyip’in balkon konuşmasıyla verdiği mesaj, toplumun tüm kesimlerine yönelik kapsamlı bir saldırganlığa işaret etmektedir. Suriye’ye yönelik savaş kışkırtıcılığının bu saldırganlıkta önemli bir rol oynayacağı da görülmektedir.

Ne var ki bu saldırganlığa sokakta tepki verecek enerjiye sahip büyük bir kitlenin varlığına da şüphe yoktur. Sınıf mücadelesini ileri taşıyan çelişkiler, gittikçe derinleşmekte, çatışmanın ivmesi yükselmektedir. Yığınlarla kendi gerçekliğimiz içinde kaynaşmak; her şeyden önce kitle hareketinden öğrenmekten ve onun bir parçası olmaktan geçecektir. Yapmak istediğimiz de budur!

YDG olarak yerel seçim dönemine önceki yıllardan farklı olarak daha hazırlıklı girdiğimizi söyleyebiliriz. 8. Konferansımız ve devamında divan toplantımızla yaklaşımımızın belirlendiği ve derinleştirildiği seçim süreci, YDG’lilerin kolektif iradesiyle organize edilmiştir.

Refleks Kabiliyetimizi Artırdık

Genellikle yerel seçim dönemlerinde, YDG olarak bir parçası olduğumuz Yeni Demokrasi güçlerinin çalışmalarına dâhil olsakta, gençliğin yerel yönetimlere dair yanını ise eksik bırakmaktaydık. Bu açıdan geride bıraktığımız yerel seçim çalışması, gençliğin yerel yönetimlerden beklentisine, taleplerine yoğunlaşmış ve kendi özgün politikalarını açığa çıkarmıştır. Bu durum bizim açımızdan önemli bir adım olmuştur.

“Yerel Yönetimlerde Gençliğin Sözü Var” şiarı ekseninde çıkardığımız materyallerimizle kendi özgün faaliyetimizi yürüttüğümüzü söyleyebiliriz.

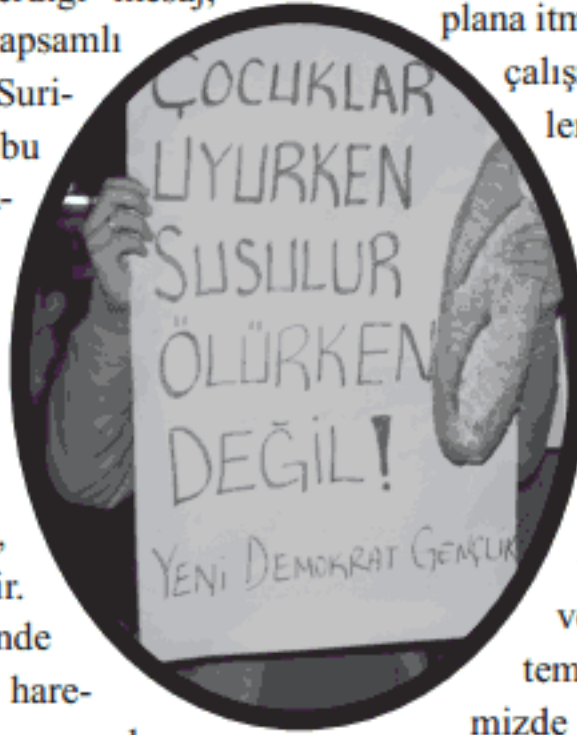
Birçok bölgede ve alanda gençliğin yerel yönetimlerden ne beklediğine dair tartışmalar yürütülerek toplantılar örgütlenmiş ve buna paralel pek çok pratiğe imza atılmıştır. Özellikle İzmir ve Dersim’de kendi

özgünlüğüne uygun bir yolda ilerleyen çalışmalarımızın, bizim açımızdan belli bir hareketlilik yarattığını söylemek de yanlış olmayacaktır. Bu çalışmalar içinde yolsuzluklar ve Berkin’in şehit düşmesi gibi gündemlerin yerel seçimlere odaklanmayı zorlaştırdığını söylemek mümkün. Mersin’de soruşturmalarda birlikte gelişen yoğun hareketlilik yerel seçimleri tali plana itmiştir. Oysa bu alanda yürütülen yoğun çalışmanın yerel yönetimlerden beklentilerimizle birlikte işlenmesi mümkündür.

Yerel seçim çalışmalarımız öncesinde, hazırlık anlamında, alanlarda ve sonucunda merkezi olarak yaptığımız Ulusal Sorun-Kürt Ulusal Sorunu’na dair eğitim çalışmaları yerel seçimlere bu sorun ekseninde de yaklaşan bizler için verimli olmuştur. Burada eksik kalan ve bizim açımızdan çözülmesi gereken temel sorun, HDP ve BDP ile ilişkilenebilmizde açığa çıkmaktadır. Bir bütün olarak kopuk olduğumuz söylenemese de politikamıza uygun, uyumlu bir çalışma, ilişkilene kurabildiğimiz söylenemez. Bu, önümüzdeki süreçte yoğunlaşılması gereken önemli sorunlardandır.

“Polis Defol Üniversiteler Bizimdir” şiarlı kampanyamızın değerlendirmesinde, faaliyetin kadın yüzünü eksik bıraktığımızı dile getirmiş, bu konudaki zaafımıza dikkat çekmiş. Yerel seçim faaliyetimizin kadın yüzüne dair bir tartışmanın yürütülmesi, afiş ve bildirinin çıkarılması bu bağlamda bizim açımızdan ileri bir adım olmuştur. İstenilen düzeyde olmasa da bu konuda alanlarda kimi adımlar atılmıştır. Bu adımların istenen boyutta olmaması YDG’nin kolektif olarak, kadın çalışmasına gereken ilgiyi henüz yeterince göstermediği, sahiplenmediğini anlatmaktadır.

Özetle, yerel seçim sürecine örgütlü bir şekilde girilmiş ve çalışma kolektif bir şekilde yürütülmüştür. Bizim açımızdan en önemlisi bu sürecin YDG olarak gelişmeler karşısında refleks verme kabiliyetimizi artırmış olmasıdır.

KİTLE HAREKETİNDEN BESLENELİM SOKAĞI ÖRGÜTLEYİP, SOKAKTA ÖNDERLEŞELİM!

Örgütümüzün sürece adaptasyonu, sürece önderlik edebilme kabiliyetimizin gelişimiyle vücut bulacaktır. Somut durumda önderlik; örgütümüzü gelişen sürece uygun bir biçimde harekete geçirme ve kitlelerin bir adım önünde olarak sürece müdahale etme sorumluluğunu tüm YDG' lilere yüklemektedir.

Süreç, egemen sınıflar arasındaki klik dalaşı ve ezilen milyonların sisteme karşı biriken öfkесinin sokakla daha fazla buluşmasıyla devam ediyor.

17 Aralık operasyonları, HSYK' da ve MİT' de yapılan değişiklik, internete uygulanan sansür, Twitter ve Youtube' ye giriş yasağı ve benzeri birçok gündem, kitlelerin karşı koyuşuyla cevaplanmıştır. Yine Suriye uçağının düşürülmesi ve Yayladağı'na atılan füzelerle, 30 Mart yerel seçimler sonrası için kapı aralanmıştır.

Özellikle AKP hükümeti tarafından büyük bir savaş çığırıklığı içerisinde propagandası yapılan uçak düşürme olayına ilişkin Yeni Akit'in attığı "vurduk yine vururuz" (24.03) manşeti, 30 Mart sonrasında bizleri nelerin beklediğini de gösterir niteliktedir.

Türkiye' de Suriye üzerinden şekillenen haksız savaş gerçekliğinin yanı sıra Kırım üzerinde somutlanan emperyalist bloklaşma da önümüzdeki dönemde sınıf mücadelesinin geçeceği güzergahı bizlere göstermektedir. Bu minvalde Gezi İsyanı ile büyüyen kitle hareketinin, emperyalist savaş karşıtlığı ile harmanlanması kaçınılmaz olmaktadır.

Önümüzdeki dönemde hem bahsini ettiğimiz gündemler ekseninde hem de gerek 1 Mayıs, 18 Mayıs, Gezi Şehitlerinin birinci yıl dönümleri, Gezi İsyanı'nın birinci yıl dönümü gibi takvimsel süreçlerde kitle hareke-

tinin ivmelenmesi ve halkın sokakla buluşması şaşırtıcı olmayacaktır. Şaşırtıcı olmayacaktır, çünkü Gezi İsyanı yankılarıyla birlikte devam etmektedir. Berkin Elvan' ın 269 gün ölümüne meydan okumasının sonucunda şehit düştüğü 11 Mart' ta sayıyla belirtemeyeceğimiz kadar lisede boykotlar örgütlenmiş, birçok üniversite yapılan boykotlara eşlik etmiştir. Yine 12 Mart' ta resmi rakamlara göre 1 milyon 200 bin kişinin Berkin Elvan' ın cenaze törenine katılması kitlelerin sokakları terk etmeyeceğini göstermiş, neredeyse bütün illerde çatışmalı- çatışmasız bir şekilde yapılan anımlarla Gezi İsyanı, dostu düşmana hatırlatılmıştır.

Berkin Elvan ile birlikte AKP ve kitleler arasındaki "sosyal medya- internet savaşları" da sürmektedir. Twitter' ın yasaklandığı gece atılan 2 milyon twitter ile Türkiye' de twit rekoru kırılmış, Youtube yasağının ardından yeni çıkan ses kayıtları ile "yasakların vız geleceği" not edilmiştir.

Kitle hareketlerinin bu gelişimine karşın, TC devleti de yeni hamlelerle sürece müdahale etmektedir. Bu dönemde kolluk kuvvetinin yanı sıra AKP' li sivil faşistlerde örgütlenmiştir. Örgütlenen sivil faşistlerle özellikle Ege ve Karadeniz bölgelerinde BDP, HDP seçim bürolarına, Ankara' da yine seçim çalışması yürüten BDSP faaliyetçilerine saldırılmıştır.

Sokaktaki sivil faşistlerin daha fazla örgütlenmesinin yanında **tescilli faşistlerde sürece müdahale için hazır duruma getirilmiştir**. Ergenekon, balyoz davalarından hapisaneye giren birçok kontr- gerilla ve adı faili meçhullerle anılan birçok TSK komutanı serbest bırakılmıştır. Bunun anlamı, olası isyanları daha fazla kan ve katliamla bastırılmak istendiğidir. Yine MİT' in omurgasında yapılan değişikliklerde aynı amaca hizmet etmek için yapılmıştır.

Kitle hareketinin önüne engel diye dikilen çürük faşizmin dayanaksız uygulamaları, yine kitle hareketleriyle birlikte karşılığını alacaktır. Gelişen halk isyanlarının bize yükledi misyon, kitle hareketlerinden beslenerek

sürece daha örgütlü müdahale edebilmektir.

Sürece örgütlü müdahale; ön koşul olarak, ciddi bir hazırlığı ve görevlerimize sıkı sıkıya bağlılığı bizlerden istemektedir. Merkezi veya yerel toplantılarımızda önümüzdeki sürece hazırlık noktasında bir dizi tartışma yürütmemiz gerekmektedir. Bu tartışmalara bireysel hazırlığımız oldukça önemli bir yerde durmaktadır. Yapaçağımız hazırlıkları, Gezi İsyanı'ndan çıkardığımız ders ve deneyimler üzerinden yükseltmemiz doğru olacaktır.

Yürüttüğümüz tartışmalar sonucunda her yoldaşımıza her alanımıza düşen görevler elbette olacaktır. Bu görevlere yaklaşımımız, bizim gelişecek olan yeni isyanları nasıl kucaklayacağımız ve bu isyanlarla birlikte nasıl örgütlenip, örgütleyeceğimiz noktasında tayin edici olacaktır.

Önemle üzerinde durmamız gereken şey, ezilenler parantezinin genişleyerek ilerlemekte olan isyan sürecinin **eksikliklere ve yetmezliklere tahammülünün olmayacağıdır**. Bu bağlamda eksikliklerimizin

üzerine gitmek ve andaki görevlerimizi yerine getirmek, yetmezliklerimizdeki alt üst oluşu gerçekleştirmemizi sağlayacaktır. Böylelikle örgütümüz, gelişen isyan sürecini göğüsleyebilecek, isyanla eş güdümlü olarak hareket edebilecek bir niteliğe kavuşacaktır.

İsyana paralel bir gelişim sağlamak ve bahsini ettiğimiz konularda yol kat etmek için örgütümüzün sürece adaptasyonunu sağlamamız gerekmektedir. Örgütümüzün sürece adaptasyonu, sürece önderlik edebilme kabiliyetimizin gelişimiyle vücut bulacaktır. Somut durumda önderlik; örgütümüzü gelişen sürece uygun bir biçimde harekete geçirme ve kitlelerin bir adım önünde olarak sürece müdahale etme sorumluluğunu tüm YDG' lilere yüklemektedir.

Önderliğin Kolektif İnşası

Sürece müdahale etme ve örgütümüzü harekete geçirme, bireysel çaba ile gerçekleştirebileceğimiz bir şey değildir. Bu bağlamda kolektif önderliğe ihtiyaç duymaktayız.

Kolektif önderliğin yaşam bulması ve önderliğin örgütümüzün kılcal damarlarına kadar nüfuz edebilmesi, hiçbir yoldaşımızdan bağımsız değildir. Biz, örgütümüzdeki kolektif mekanizmaları ne kadar işletebilirsek, kolektif önderlikte o derece güçlenecektir. Çünkü her yoldaşımızın örgütlü olduğu bir komisyon bir alan örgütlülüğü bulunmaktadır ve her örgütlülüğümüzün önderlik ettiği bir alan mevcuttur. Buralarda yaptığımız tartışmalar sonucu açığa çıkan irade kolektif önderliğin

oluşmasını sağlayacaktır.

Komisyonlarımızda ve alanlarımızdaki kolektif işleyle önümüzdeki sürece dair aldığımız kararlarla yaşam bulacak olan önderlikle, örgütümüz tek bir vücut gibi hareket edebilecektir. Bu noktada görece deneyimli/ deneyimsiz her yoldaşımız üzerine düşen görevi yerine getirmekle yükümlüdür.

"Halk savaşı yürütüyoruz" deyip gazete- dergi dağıtımlarına burun bükme, "halk savaşı yürütüyoruz"

deyip eylemlere hazırlıksız gitmek, ne halk savaşının bizden bekledikleriyle alakalıdır ne de önderliğin gerektirdikleriyle.

Önderlik, bir adım daha önde olmaktır. Bir adım daha önde olabilmek için de, öncelikle yapılacak olan işi küçümsemek yerine, o işe hak ettiği değeri vererek başlamalıyız. Bu konu da çok uzağa gitmeden, son 3- 4 aylık kendi pratiklerimize baktığımızda önceden küçümseyerek yapmadığımız birçok işi yaptığımızda örgütlenmemize ne derece katkı

sağladığını gördük/ görüyoruz.

Örneğin afiş asmak, çok istenilerek yapılan bir iş değildir veya afiş asıyoruz da ne oluyor, **"farklı şeyler denemeliyiz"** söylemiyle birçok defa karşılaşmışızdır. Ancak biz afiş asarken yanımıza bir kişiyi daha aldığımızda o kişinin nasıl örgütlendiğini görebiliriz.

Gazete veya dergi dağıtımlarını biraz daha farklı bir biçimde ele aldığımızda, örgütlemeyi düşündüğümüz bir kişiyi daha dağıtıma dahil ettiğimizde o kişinin bize ve örgütlü yaşama bakışının nasıl farklılaştığını deneyimledik.

Birçok kere pankart asma veya kendi özgün eylemliliklerimize, şu örgütlerin tarzı deyip omuz silerken, bunları çevre çeperimizle birlikte örgütlediğimizde kitlenin bize bir adım daha yaklaştığını gördük.

Berkin Elvan eylemleri sırasında, alana bir nebze de olsa hazırlıklı gittiğimizde, kitlenin içerisinden bizimle hareket etmek isteyenlerin sayısındaki artışı gözlemledik...

Bu örnekleri elbette çoğaltabiliriz ancak bu kadarı dahi, önümüzdeki sürece ışık tutabilecek bir yerde duruyor. Yazımıza taşıdığımız örneklerdeki ortak paydalar; işi ele alışımız, örgütlenme tarzımız ve yapılacak olan işteki bize düşeni görebilmemizdir. Bu paydalarda yaptığımız değişimleri önümüzdeki süreçte daha sistemli bir şekilde yapar ve kolektif önderlik içerisinde tek vücut gibi hareket edebilirsek isyanlardan daha fazla beslenip isyanları daha fazla besleyebilmemiz de sağlanacaktır.

Munzur Ve Kinem' e...

29 Haziran 2010'da Ovacık'ta bir pusuda şehit düşen Munzur ve Kinem yoldaşların anısına...

Göz göze, yan yana, omuz omuza yaşanan anılar hatırlanıyor. Köyler ve köylüler, düşman ve eylemlerimiz, Parti ve yoldaşlar ve daha birçok şey üzerine yapılan onlarca, yüzlerce sohbet, birlikte yaşanan korku ve cesaret dolu dakikalar, kurulan ha-

yaller, söylenen türküler, yapılan espriler... Bütün bunlar bir bir geçiyor aklımızdan.

Şimdi yüreğimizin en derin yerinde açılan iki yara daha kabuk bağlamaya başlıyor. Bir kış daha gelip çatmışken, biz yine hummalı çalışmalar sonrasında kampa girdik. Bu yıl kampımızın ismi ne olacak diye tartışmadık bile. "Ferdi Karacan-Çiğdem Yılmaz Eğitim ve Üslenim Kampı" sizin yokluğunuzda açıldı. Duvarlara resimlerinizin asılması gecikmedi. Yine göz göze yine baş başayız. Aramıza yeni katılan yoldaşlar da isimlerinizi almakta gecikmediler. Yeni Munzurlar, yeni Kinemler var şimdi aramızda. Her biri yokluğunuzla boşalan yeri doldurma telaşında. Ve yine yoğun bir eğitim süreci. Eğitimlere hazırlanma telaşı ve siz olmadan geçen zamanlar. Ve biz, birer "makine-adam" ya da "ROBOT" olmadığımız için, şehit düşmenizin tarihi-sosyal-ekonomik şartlarını bilsek de, yine de yüreğimiz acımaya, gözlerimiz dolmaya devam ediyor. Şehit düşmek elbette savaşımızın en doğal sonuçlarından biri. Yine de bunu böyle kabul etmek, yanıp yıkılmamak, gözyaşlarımızı içimize atmak zor. Ancak devrim de zaten bir 'zor' işi değil mi? Zorluklara göğüs germek, acıları öfkeye dönüştürmek ve sızsız ama ille de sizinle birlikte yaşama görevi bize düştüyse, bunu da en iyi şekilde yapmak gerekir.

Tıpkı onlardan önce şehit düşen yüzlerce yoldaşımız gibi Munzur ve Kinem yoldaşların ölümü de, mücadelenin bedelsiz olamayacağı gerçeğinin bir kez daha ifade edilmesidir aslında. Ödenecek bedellerin belki de en büyüğü olan ölüm, mücadelenin en keskin biçimi olan savaş gerçekliğinde kendisini daha fazla hissettirir. Aslında yaşanan şey bir bakıma doğaldır/kaçınılmazdır. Çünkü elde silah savaş meydanına çıkmayı göze almışsan, ölüm denen şey sürekli olarak yakınlarda bir yerlerde dolaşp

durmaktadır. Munzur ve Kinem yoldaşların şehit düşmelerindeki en büyük anlam da burada gizlidir. Onlar bütün bunların bilincinde olarak saflarda yer alma cüretini gösterdiler. Ve onlardan öncekiler gibi de bu cürete yakışır şekilde şehit düştüler.

Şehit düşen her bir yoldaş, kendi yaşadığı sürecin zorlukları, görevleri ve bunlar karşısındaki duruşuyla da ayrı, kendine özgü bir anlam taşır. Bu anlam,

"kalanlar" tarafından yeterince anlaşılmazsa, uğruna can verilen ideallerin gerçekleşmesi de imkânsız olur. Bu nedenle, yoldaşların hangi zorluklara karşı ne gibi görevler üstlendikleri ve nasıl bir sürecin militanları olduklarını anlatmak, hem bugünün anlaşılmasına ve hem de geleceğin yaratılmasına hizmet edecektir.

Her şeyden önce belirtmek gerekir ki, onlar devrimciliğin hiç de "moda" olmadığı, bırakalım "moda" olmasını, tam tersine devrimci olmanın "terörist" olmakla eş tutulduğu bir süreçte saflara katıldılar. Muhalefetin, başkaldırmanın, isyan etmenin, hakkını istemenin, yaşananlara sessiz kalmamanın tek yolunun "reformizm" olarak gösterildiği bir ortamda tercihlerini devrimden ve Partiden yana yaptılar. O devrim ki, tüm ezilenlere özgür ve mutlu bir dünyanın kapılarını aralayacaktı. Ve o Parti ki, böylesine onurlu bir davanın, onca zorluğa rağmen yılmayan kavgacısıydı. İşte bu nedenle tercihleri de şahadetleri kadar önemliydi.

Dağlar İsyan, Kurtuluş ve Özgürlüktür

Munzur yoldaş, memleketi olan Zile'nin Gümüшкаş (Ünür-Ungır) köyünde çobanlık yaparak geçirmiştir yaşamının büyük bölümünü. Kürt-Alevi kökenli bir ailenin ilk çocuğudur. Çocuk yaşlarda Karadeniz'in dağlarına sevdalanmış, bu arada emeği, emekçiliği görüp, yaşamıştır. On yedi yaşında ekonomik nedenlerden dolayı ailesiyle birlikte İstanbul'a göçmüş, burada tıpkı kendileri gibi emekçi olanların yanına, 1 Mayıs mahallesine yerleşmişlerdir. Devletin zorunlu askerliğini bitirip geldiğinde, politikadan, devrimcilikten habersiz olan, çalışıp

ailesine katkı sunmaya çalışan, kendi halinde bir gençtir. Mahallede devrimcilerle tanışması da bu dönemde olmuş, okuyup öğrendikçe bilmediklerinin farkına varmıştır. Devrimcilerle tanışması ona, içinde bulunduğu dünyayı yeniden yorumlama fırsatı vermiş, haksızlığın, adaletsizliğin, yoksulluğun nedenlerini sorgulamaya başlamıştır. Sorguladıkça, içinde kabaran insan sevgisi, haksızlığa karşı duyduğu tepkiyle birleşmiş ve kendisini devrim davasının içinde bulmuştur. Munzur yoldaş artık, kapı kapı gezip gazete dağıtan, illegal gösterilerde molo-tofla-sapanla en ön saflarda yer alan, duvarlara umudun adını nakış nakış işleyen bir Partizandır. Yüreği halk sevgisi dolu, mütevaziliğiyle örnek, esprileriyle yoldaşlarına neşe kaynağı olan, Parti'nin güvenilir bir militanıdır.

O da birçoğumuz gibi, gazeteyi eline aldığı ilk olarak gerillaya dair yazıları okuyanlardan biridir. Çocukluğundan beri sevdiği dağlar, gerillanın gizemliliğiyle birleşince onda dayanılmaz bir çekim gücü oluşturmuştur. Artık dağlar isyandır, kurtuluştur ve özgürlüktür onun için. Orada olmalı, o havayı solumalı ve ille de savaşmalıydı. Ve daha devrimcilerle tanışalı iki yıl bile olmamışken, 2007 yılının bir yaz akşamı bir grup yoldaşıyla gerillaya katıldı Munzur yoldaş...

Ve Kinem yoldaş... Nice direnişlere mekan olan Ali-beyköy'de, devrimcilerin arasında geçirmiştir çocukluk yıllarını. Ailesi Zara'nın Kanlıçayır köyünden göçen emekçi bir ailedir. Lisede Komsomolla tanışmasıyla örgütlü mücadele hayatı da başlar. Kısa sürede gelişerek kavganın ön saflarında yer almakta gecikmez. Bir Komsomol militanı olarak görevleri omuzlamak ona da düşer. Aldığı görevleri layıkıyla yerine getirmenin çabasıyla kuşanmıştır Kinem yoldaş. Yoksul ve emekçi semtlerin sokaklarında, lise ve dersane önlerinde ve daha gittiği bir çok yerde, adım adım bildiri, afiş, gazete, adım adım coşkulu konuşmalar, adım adım slogan olmuştur sesi. Çatışmalı gösterilerde yoldaşlarını kollayan, inatçı tavrıyla yoldaşlarına moral verendir. Ve Komsomolun militan 'Kara Kız'ı, gerillaya karşı düşmana açıktan destek sunan DİMES'de patlayan Partizan Öfkesi'dir.

Nerede görev verilirse Kinem yoldaş oradadır. İstanbul'dan sonra, yolu Amed'e ve Çukurova'ya da düşer. Buralarda da gençlik faaliyetini omuzlayanlardandır. Girişkenliği, samimiyeti ve yoldaşlarına duyduğu sevgi öyle güçlüdür ki, yaptığı hatalardan kısa zamanda dönmesini de bilir. Nitekim bu dönemde onu sisteme prangalayan zincirlerini de kısa zamanda kırmasını bilmiştir. Çünkü kavga tüm şiddetiyle devam etmektedir. Ve kavga böylesine hızlı akarken, geride durmak ona yakışmaz. Kavganın en sıcak yerinde olmak gerekir. İşte böyle bir bilinçle ve heyecanla, 2009 yılında, birlikte şehit düştüğü Munzur

yoldaş gibi o da bol yıldızlı bir yaz akşamında gerilla saflarındaki yerini aldı. Komsomolun Kara Kız'ı, gerillanın Kinem'iydi artık...

Acılar ve Sevinçler Birlikte Paylaşılır

Yoldaşların gerilla yaşamlarına geçmeden önce, gerillanın bugünkü durumunu kısaca da olsa anlatmakta-anlamakta fayda vardır. Partimizin 2004'te tekrar Dersim'e açılmasıyla başlayan süreç, üç yoldaşın şehit düşmesiyle (Aşkın Günel, Muharrem Yiğitsoy ve Cafer Kara) bir darbe almış, ancak bu durum süreci yavaşlatsa da, savaşta ısrar etme bilinciyle yola devam edilmiştir. 8.Konferans'la birlikte Parti 'Halk Savaşı'ndaki ısrarını yenilemiş ve adımlarını hızlandırmaya başlamıştır. Elbette bu sürecin zorlukları da kendi içinde özgünlükler taşıyordu. Bir yanda kitlelerle ilişkilerin zayıflığı, öte yanda onca nedene rağmen düşmanla hesaplaşamamak, tecrübesizlikler, dahası uzun bir süredir bölgede olamamanın getirdiği çeşitli sıkıntılar gibi birçok zorluk, karşısında durmak isteyenler tarafından aşılmalı bekliyordu. Gerillaya katılan her bir yoldaşın, fiziksel olarak yaşadığı kimi zorlanmalar da bunlara eklenince, sürecin gerillası olmak ciddi bir irade gerektiriyordu.

Özellikle Munzur yoldaş katıldığı dönem itibariyle bu sorunlarla daha çok boğuşmak zorunda kalmıştı. Gereken iradeyi gösteremeyip "elveda" diyenlere, "beyaz bayrak" sallayıp düşmana sığınanlara inat, mücadeledeki onca yeniliğine ve yetersizliğine rağmen Parti ile yürümekte ısrar etmesinde elbette bir bildiği vardı Munzur yoldaşın. Halkına duyduğu sevgi, Parti'sine duyduğu güven ve öğrenmeye açıklığı bu ısrarının esas nedeniydi. Yine Kinem yoldaş da, savaş alanının kendine özgü zorluklarını karşısına aldığı anda, kendi gerçekliğiyle yüzleşme cesaretini gösterenlerdendi. Zorlukların üzerine yürümedeki inatçılığı, meraklı ve girişken özellikleri iddialarını da güçlendiriyordu. Gerillaya katıldıktan sonra Komsomol'a yazdığı bir mektupta duygu ve düşüncelerini şöyle ifade ediyordu: "*Dersim'de gerilla olup, savaşın türküsünü söylemek büyük bir mutluluk ve onurdur. Bu topraklarda birçok genç Komsomolcu şehit düşmüştür. Onların bize bıraktığı bayrağı devralmanın sorumluluğuyla bende bir Komsomolcu olarak şehitlerimizin izini takip ederek Dersim'de partimize bağlı TİKKO birliğine katılmanın sevincini ve gururunu yaşıyorum. Bundan sonraki süreçte kendimi partinin ideolojisine-politikasına-savaş çizgisine sunacağım, partimizin, halkımızın benden beklentilerine yanıt olmaya çalışacağım.*" Öyleki, her iki yoldaş da gerillaya katıldıklarından şehit düştükleri güne dek Parti ile

yürüme ve savaşta ısrar etmenin çabasını harcadılar.

Gerilla yaşamı, birçok zorluğu içinde barındırdığı gibi bu zorluklar içerisinde en güzel paylaşımların, mutlulukların da yeridir. Acılar ve sevinçler birlikte paylaşılır, zorluklara birlikte katlanılır, yollar birlikte aşılar, türküler birlikte söylenir, düşmanın üstüne birlikte koşular ve en nihayetinde ölünecekse de birlikte ölünür. Çünkü yapılan işin, çekilen zorluğun, alınan riskin ve sınanan iradenin bir anlamı vardır. O anlam ki, uğruna yüzlerce şehit verilen soylu bir sevdayı, milyonların özgürlük kavgasını ifade eder. Bundandır ki, silah elde, omuz omuza verilen kavga, mutluluğun ta kendisidir. “ölüme gülerek koşma” erdeminin ardındaki giz de burada saklıdır.

2010 yılının baharı da gerilla birliğimizde işte bu duygularla karşılandı. Yaprakların açması sabırsızlıkla beklenirken, hazırlıklar hızla tamamlandı. Aslında birkaç dakika bile sürmeyen ancak saatler sürüyormuş gibi gelen son vedalaşmalar da tamamlandıktan sonra, yola koyuldu, dağlar, patikalar, ormanlar, dereler bir bir aşıldı. Sağanak yağmurlu bir günde son tepeyi de tırmandıktan sonra kendisine söylenecek söz bırakmayan Munzur dağları görüldü. Dünyanın en güzel yerlerinden biri olan Ovacık, gerilla birliğinin ayaklarının altında seriliydi. Ve faaliyet alanına ulaşmış olmanın sevinciyle yamaçtan aşağıya hızla inerken grubun öncüsü Munzur yoldaş'tı. Yeni bir gerilla olan ve sürekli alana ilişkin sorular soran, etrafına merakla bakınan ise Kinem yoldaş... Uzun bir süredir gidemediğimiz alanlardan biriydi Ovacık. Her bir karışında şehitlerimizin izleri vardı. Her yanı yakılmış, yıkılmış, boşaltılmış köylerle doluydu. Uzun süredir ziyaret edilmemiş mezarlıklarında ise şehitlerimiz yatıyordu. Her yanı Parti'mizin yarattığı değerlerin izleriyle sarılmıştı. Ovacık halkı, onlarca evladını mücadelede şehit vermekle kalmamış, düşmanın her türlü zulüm ve zorbalığına karşı dişe diş bir mücadelenin de sahibi olmuştu. Ve işte şimdi yeniden böyle bir alanda faaliyeti başlatmak, halkla buluşmak, düşmandan burada da hesap sormak ve onca emekle yaratılan değerlerimize sahip çıkmak, hem çok zor ama hem de onur verici bir görevdi. Bu yüzden her yoldaşın kafasında, görevlerin ağırlığının getirdiği onlarca soru işaretiyle birlikte, büyük bir coşku da vardı. Bir an önce gidilecek yere varılmalı ve işe başlanmalıydı.

18 Mayıs yaklaşıyordu ve hem kitlelerle yeniden buluşmak ve hem de önder yoldaşı anmak amacıyla bir köyde toplantı yapmaya karar verildi. Köyde konuşacakların arasında Kinem de vardı. Gerillada yeni olmasına rağmen kitleler karşısında yeni değildi. Ama yine de çok heyecanlıydı. Çünkü bu kez bir TİKKO gerillası olarak halkın karşısında konuşacak, onlara Kaypakkaya yoldaşı anlatacaktı. 18 Mayıs günü, gerilla birliği toplantı hazırlıklarını

tamamlamış olarak yola koyuldu. Köyün güvenliği alındı, köylüler toplantıya çağrıldı. Toplantı başladığında gerilla birliğinde heyecan, köylülerde ise merak vardı. Daha önce de bu köye girmişlerdi. Ancak neredeyse hiç kimse onların Partizancı olduklarına inanmamış, onları gerilla kılığındaki özel timlerden sanmış ve yüz vermemişlerdi. Bu köyü bu yüzden seçmişlerdi. İlk söz alan yoldaş, toplantının nedenini açıklayıp köylüleri saygı duruşuna davet ettiğinde, herkes ayağa kalktı. O bir dakikalık zaman toplantının iyi bir şekilde geçmesi için çok önemliydi. Görülmeye değer bir manzaraydı. Gerilla ve halk yan yana, Kaypakkaya yoldaş şahsında tüm Parti ve devrim şehitleri için saygı duruşundaydı. Herkesin yumruğu havada, gözleri ise birbirinin üzerindeydi.

Toplantı başlayıp da söz sırası Kinem'e geldiğinde, önce duraksadı. Neredeyse kalbi duracaktı. Silahını alıp dimdik ayağa kalktı. Sonra yüksek sesle konuşmaya başladı. Herkesin gözü onun üzerindeydi. Sesi titriyordu. Kaypakkaya yoldaş'ı halkla birlikte anmanın bizim için önemine, düşmanın halkı birbirine karşı güvensizleştirdiğine, halka yönelik saldırılara sessiz kalınmaması gerektiğine değindiğinde, bazıları başlarını önüne eğdi, yaşlılar kafa sallayarak onayladıklarını belli etti, gençlerinse gözleri parladı...

Vedalaşmak yoktu...

Gerilla birliği mola yerine varır varmaz fısıltılı sohbetler başladı. Munzur, köyün güvenliği nedeniyle toplantıya katılamamıştı. Meraklı sözlerle toplantıya ilişkin sorular soruyor, defalarca aynı soruyu sormasına rağmen, Kinem bıkmadan usanmadan yanıt veriyordu. Alandaki ilk toplantı iyi geçmişti. En çok da Munzur sevinmişti bu işe. “Artık bizi tim sanmazlar herhalde?” diyerek keyifli keyifli gülüyordu.

Alana ilk geldikleri günlerde, yeni bir karakol yapıldığına dair köylülerden bilgi almışlardı. 18 Mayıs toplantısından hemen sonra karakolun yapıldığı alana geçmiş ve keşif yapmaya başlamışlardı. Düşman zulüm ve korku yayan karakollarına bir yenisini daha ekliyordu. Dersim'in ve T. Kürdistanı'nın diğer bölgelerinde ise daha onlarca aynı anda yapılmaya başlanmıştı. Ancak bundan daha kötüsü, halkın bu duruma sessiz kalmasıydı. Henüz inşaat halindeki karakolu gözetlerken herkesin aklından “ne yapabiliriz?” sorusu geçiyordu. Ve gerilla birliğinin Ovacık'taki ilk eylemi, Kinem yoldaş'ın önerisiyle hayat bulacaktı. “İki gündür aynı saatte karakola gelen sivil bir araç var. Büyük ihtimalle karakola malzeme taşıyor. Bir şey yapamaz mıyız?” O andan sonra gözetlemeler sıklaştırıldı, hedef netleştirildi, hazırlıklar tamamlandı. Araç karakoldan çıktıktan sonra durdurula-

cağ ve uygun bir yerde bombayla imha edilecekti. Eylemi kimin yapacağını belirleneceği toplantıya geldiğindeyse “kıyameti koparan” yine Kinem’di. Yoldaşları onun astım hastası olduğunu, uzun süre koşmak gerekeceği için çok riskli olduğunu ve bu yüzden böyle bir risk alınması gerektiğini söylediklerinde yer yerinden oynadı. Kinem önce sakin sakin ikna etmeye çalıştı yoldaşlarını. Fakat kimse ikna olmayınca sesini yükseltmeye sonra da ağlamaya başladı. Ancak nafileydi! Karar verilmişti, içinde Munzur’un da olduğu bir grup eylemi yapacak, Kinem ise eylem grubunun savunmasını alacak olan gruplardan birinde yer alacaktı.

Eylemin hazırlığı tam bir koşturmacaydı. Herkes eylem grubunun etrafında dönüyor, aklına gelen uyarıları yapıyor, bir eksiklik çıkmaması için elinden geleni yapıyordu. Munzur, silahını silerken çıkabilecek aksilikleri tartışıyor, arada bir de Kinem’i teselli etmeye çalışıyor, “*merak etme bir dahaki eyleme de sen katılırsın*” diyordu. İlk kez bir eyleme katılacak olan Munzur, her şeyi en ince ayrıntılarına kadar tartışıyor, bir eksiklik kalmaması için özen gösteriyordu. Eylem gündüz yapılacaktı ve bu yüzden oldukça riskliydi. Munzur tüm risklere rağmen daha en başından kendisini önermiş, korkularını-kaygılarını yenmenin ancak pratik içinde olabileceğini söyleyerek kendisinin katılmasında ısrar etmişti. Eylem günü gelip çatığında grup hazırlıklarını tamamlamış olarak eylem saatini bekliyordu. Beklenen saat geldiğinde son uyarılar yapıldı ve herkes yola koyuldu. Vedalaşmak yoktu, “başarılar” dilemek yetiyordu. Çünkü eylem kesinlikle yapılacak, işbirlikçiler uyarılacak, halk mücadeleye çağırılacaktı. Bu kararlılık oldukça yapılmayacak iş, aşılmayacak engel yoktu.

7 Haziran günü, içinde Munzur yoldaş’ın da aktif olarak yer aldığı TİKKO’ya bağlı bir birim, Eğripınar Jan-

darma Karakolu inşaatına malzeme taşıyan bir aracı, karakoldan yaklaşık iki yüz metre uzakta durdurdu. Aracın içinde çok sayıda Kürt inşaat işçisi vardı. Munzur yoldaş, işçileri aşağıya indirip, “Biz TİKKO’cuyuz, size bir şey yapmayacağız. Şimdi araçtan uzaklaşın.” dedikten sonra işçilere sıcak bir selam verdi. Silahını onlara doğrultmama özen gösteriyordu. Aracı uygun bir alana götürüp bombalayacaktı. İşçilerden uzaklaşmadan önce son bir kez “Unutmayın biz TİKKO’cuyuz” dedi. Yaptığı işin meşruluğuna ve Partisi’ne bir inancın ve sevginin sembolüydü bu sözler. Tıpkı köyde kapıyı çaldığında, “kamo?” sorusuna verdiği net yanıtlar gibi : “TİKKO’cuyuz!”

Bütün bu olanlar, yüksek bir tepede grubun savunmasını alan ve içinde Kinem yoldaş’ın da olduğu savunma grubu tarafından merak ve heyecanla izleniyordu. Dürbünü kimseye bırakmayan Kinem, saniye saniye olayı aktarıyordu yoldaşlarına. “*Aracı durdurdular, götürüyorlar!*” Ve birkaç dakika sonra patlama sesi geldiğinde herkes sevincinden uçacak gibiydi. En çok da Kinem sevinmişti eylemin başarılı bir şekilde yapılmasına. Kopardığı onca kıyametten sonra, önemli olanın eylemin başarısı olduğuna, kimin katıldığının ise çok önemli olmadığına az da olsa ikna olmuştu!

...

Yeni bir alanda yaşanabilecek tüm zorluklar, Munzur ve Kinem yoldaşların bu ve buna benzer çabaları sayesinde aşılmaya çalışılmıştır. Sızlanma, yakınma ve başkasından bekleme olmadan gereken neyse o yapılmaya çalışılmıştır. Geçmişte olduğu gibi bugün de yaratılan tüm değerler şehitlerimizin canlarıyla kanlarıyla yaratılmıştır. Her adımında, her parçasında onların emekleri olduğu asla unutulmamalıdır. İçinden geçtiğimiz süreç, her militandan azami bir çaba istemektedir. Zorluklara katlanmayı değil aşmayı gerektirmektedir. Tıpkı Munzur ve Kinem yoldaşların yaptığı gibi...

Aslında yoldaşlara dair anlatılacak daha bir çok şey var. Ancak en önemlisi, onların Partimizin devrimci bir ordu yaratma çabasına sundukları emekleridir. O emekte özveri ve fedakârlık vardır. O emekte ısrar ve kararlılık vardır. O emekte yoldaşlarına ve Parti’ye duyulan sorumluluk vardır. O emekte devrim isteği ve halk sevgisi vardır. İşte bu nedenle Munzur ve Kinem yoldaşların şahadetleri de savaşa katkı sunmuştur. Çünkü şehitlerimiz savaş çağrısıdır. Arda kalanların kin ve öfkeleri bilenmiş, inançları tazelenmiştir. Unutulmasın ki sorulacak hesap ne kadar katmerliyse, hesap günü de o kadar şiddetli olacaktır. Şimdi yeni Munzurlar, yeni Kinemlerle yol almanın, yol aldıkça büyümenin-gelişmenin ve hesap gününü yakınlştırmanın tam zamanıdır!

HER ŞEYE RAĞMEN DEĞİŞMEYENLER

Ülkemizde sınıf mücadelesinin her noktasında son derece etkin bir konuma sahip olan Kürt ulusal sorunu seçimlerin de temel odaklarından birini oluşturmaktaydı. Seçimler, bu anlamıyla, gerek egemen sınıflar açısından gerekse bizler açısından son derece elzemedir

Tehditler, yasaklar ve yüz binlerle yapılan mitinglerin ardından geride bıraktığımız yerel seçim süreci, şaibeler, itirazlar ve müdahaleli protesto eylemleriyle devam ederken sonuçlar, egemen sınıf kliklerinin karakterlerini ve sınıf mücadelesinin yasalarını bir kez daha doğruladı.

Seçimin yerelin dışında genel bir tablo çizdiği tüm taraflar açısından kabul edilen bir gerçekken sonucu belirleyen yerel yönetim anlayışından öte genel siyasal çizgi olduğu da açıktır.

Gezi İsyanı, yolsuzluklar, ses kayıtları, Cemaatle gerilen ipler, yasaklamalar ve daha bir dizi esaslı gündem maddeleriyle gidilen seçim sandıklarından çıkan sonuç itibarıyla bir önceki yerel ve genel seçimden pek de farklı bir tablonun çizilmemiş olması, 'hiç bir şey değişmedi' düşüncesinden ziyade, 'her şeye rağmen değişmeyenlere' daha çok dikkatleri çekmelidir. Öyle ki; AKP kliğine dönük bir hayli artan ve şiddetlenen darbelerin en azından önemli ölçüde 'sarsıcı' bir etki yaratmamış olması karşısında şaşkınlık emareleri göstermenin, dahası 'dumura uğramanın' yelpazesi bir hayli geniştir.

AKP şahsında sistemin bütününe yönetim noktasında kriz yaşaması Gezi İsyanı' nı yaratan koşulların belirleyeni olmuş; 17 Aralık'la birlikte açığa çıkanlar, kişiler dışında esas olarak sistemi deşifre etmiştir. Yasaklar, 'orantısız müdahaleler', Cemaat'e edilen beddualar ve daha bir dizi nokta sistem özelinde AKP'ye yaka silkeletmiş, kan kaybettirmiştir. Ne var ki; 'bütün bunlara rağmen' sandık sonucunda bir değişim olmamıştır. Egemen sınıf partileri arasındaki geleneksel ayrışma, yoğun şekilde yapılan 'darbe, komplo' propagandası, dost-düşman ayrımı çerçevesinde yaratılan 'kutuplaşma' ve illaki 'hile ve hurda' sonucu değiştirmeyen esas etkenlerken,

bütün bu etkenler kitleler nezdinde % 43,29'luk bir karşılık bulmuştur.

AKP kliği, kendine yönelen her türlü darbeye karşı yaptığı manevralarla sandıktan 'heziyetle' çıkmanın önüne geçmeyi başarabilmişken, 'muhalafet' kliklerinden özellikle CHP'nin pozisyonu kitleden hatırı sayılabilecek bir ilgi de görmemiştir. Bu pozisyon, egemen sınıf partileri arasındaki geleneksel ve ağırlıklı olarak da inançsal

düzlemdeki ayrışmadan çıkamamayı gösterirken, 'modern Kemalizm'in' elitiz çizgisiyle halkın önemli ve özellikle de yoksulluğun merkezindeki kesimlerinin bir araya gelemediğine dikkat çekmiştir. Bölge bölge alınan oy oranları bu durumu kanıtlarken bu durumdan bir nebze de olsa sıyrılmaya hamleleri sayılabilecek 'yeni adaylar', kısmi başarılar elde etse de esasa müdahale edememiştir.

Sandıktan çıkan sonuçlar, MHP açısından da sıçrayış ya da iniş niteliğinde değildir. AKP için geleneksel çerçevede 'potansiyel oy' olan kitlelerin 'iktidar' olana ve bunun temsiliyetindeki 'tüm dünyaya meydan okuyan bir büyük lidere' göre şekillenme eğilimi işten bile değilken; diğer klikler çabalasalar da karakterleri gereği (en azından şimdilik) bunları kendi lehine kırabilmiş değildir.

Kürt Ulusal Sorunu; Seçimlerin Bir Odak Noktası

Ülkemizde sınıf mücadelesinin her noktasında son derece etkin bir konuma sahip olan Kürt ulusal sorunu seçimlerin de temel odaklarından birini oluşturmaktaydı. Seçimler, **bu anlamıyla**, gerek egemen sınıflar açısından gerekse bizler açısından son derece elzemedir. Bir yılı aş-

kın bir zamandır başlatılan, adına 'barış' veya 'çözüm' denen sürecin T.C.'ye kan kaybettirmek yerine kan pompaladığı ortadadır. İsyarla geçen bir yılda, oldukça geniş bir yelpazeye ve daha da önemlisi kitlesel bir çerçevede mücadele pratiğine sahip olan Kürt Ulusal Hareketi'nin konumu değerlendirildiğinde bu durum açığa çıkmaktadır. Bu konunun ilelebet süreceğine dair henüz hiçbir şey net değildir. Ve tersi bir konum, Kürt ulusal mücadelesi ve bu bağlamda da sınıf mücadelesi çerçevesinde egemen sınıfların içerisinde olduğu krizi bir hayli derinleştirecektir. Böylesi koşullar içerisinde gelinen seçim sonuçları BDP'nin bölgede yerel yönetim sayısını ve oy oranını belli oranda artırdığını göstermektedir. Ne var ki; T. Kürdistanı'nın bütününde elle tutulur dahi bir oy alamayan CHP bir kenara AKP, her seçim olduğu gibi bu seçim de önemli bir oy almıştır. Bu anlamıyla sistem partilerinin T. Kürdistanı'ndaki etkinliği mevcut durumunu korumaktadır.

CHP'nin, Kemal Kılıçdaroğlu vesilesiyle etkinliğini artırdığı Dersim'de ise genel seçimlerin aksine BDP başarılı olmuştur. Konu özgülünde sandığın yerel boyutta olması da gözden kaçırılmayacak bir durumdur.

Seçimin genel sonucu T. Kürdistanı'nda böylesi bir tablo çizmekle birlikte konunun bazı noktalarına dikkat çekmek gerekiyor.

Bunlardan ilki; bizlerin seçimleri ele alışındaki genel yaklaşım ve esaslı olarak dikkat çektiğimiz noktalardaki durumumuzdur. Burada sandığın çözüm olmadığı yaklaşımını açıklamak yerine var olan koşullarda seçimlerin nasıl bir araç olarak kullanılabilmesine yoğunlaşmanın gerekliliği, seçimleri ele alışımızdaki genel yaklaşımımızı açıklamaktadır.

Bu çerçevede somut tavrımız HDP ve BDP'yi desteklemektir. Bu somut durumu belirleyen yanlardan biri ise elbette Kürt Ulusal Sorunu kapsamındaki güncel görevlerdir. Bu anlamıyla şovenizme karşı mücadele ve Kürt

ulusunun demokratik taleplerini daha geniş bir yelpazede sahiplenmenin zorunluluğu karşımıza çıkmaktadır. Bu somut tavır aynı zamanda belirttiğimiz noktalarda var olan saflaşmadaki tarafımızı da anlatmaktadır. Seçim sürecinin yalnızca seçim gündemiyle sınırlı olmaması bizler açısından da kimi bölgelerde seçime odaklanmayı zorlaştırmıştır. Ancak özellikle belirli alanlarımızda seçimler, gençliğe özgülenmiş bir biçimde işlenmiştir.

İkinci nokta ise HDP'nin seçimlerdeki pozisyonudur. Bu noktada belirtmekte fayda var ki; HDP beklediği oranda bir oy almamıştır. Ancak mesele yalnızca buradan tutularak bir değerlendirme yapılamaz. Yapıldığı zaman sosyal-şovenizm görülmeye başlar. HDP'den 'zaten en ufak bir başarı' beklemeyenler, sonuçları görünce 'fi-yasko' etiketini de yapıştırırlar. Ancak HDP'ye yönelik saldırılara bu kadar hızlı refleks vermezler.

HDP'nin veya HDK'nin açmazlıklarının, hatalarının olduğu sır değildir. Ne var ki; HDP'nin, HDK'nin veya Kürt Ulusal Hareketi'nin yanlışı başka hiç kimsenin doğrusu etmez. Buradan doğru kendimizi de değerlendirdiğimizde, HDK veya HDP'nin yetmezlikleri, eksiklikleri ve başarısızlıklarında bizim de payımızın olduğunu teslim etmeliyiz. Bu noktada seçim sürecinde olduğu gibi önümüzdeki süreçte de ortak mücadele alanları genişleyecek ve bizlere yeni olanaklar yaratacaktır. Belirleyici olan da budur. Buna yoğunlaşmak ve bunu geliştirmek en devrimci tutum olacaktır.

Bütün bu tabloda ve 'her şeye rağmen değişmeyenler' sınıf mücadelesinin yasaları ve bu bağlamda Kürt ulusal sorunu eksenli görevlerimizdir. Bizi ileriye taşıyacak olan da bundan başka bir şey değildir.

8 MART GECESİ

BÜYÜDÜM BEN

Binlerce belki de milyonlarca kadın iner 8 Mart'ta sokaklara, alanlara; milyonlarca kadın haykırır hep bir ağızdan "yaşasın kadın dayanışması", "kadın yaşam özgürlük" diye. Binlerce, milyonlarca kadınla birlikte şiddeti, sömürüyü, yok sayılmayı, tacizi, tecavüzü tek yürek olup haykırmanın özgüvenini kuşanmışsındır o gün. Sokaklar, alanlar senindir, sanki binlerce kadın zapt eylemiştir sokakları... Halaylar çekilir, zılgıtlar atılır; sokaklar, alanlar kadın rengindedir.

Bir Çocuk, Belki Üç Belki Dört Yaşında...

Evet, 8 Mart günü tam da bunları düşünüyor, bunları hissediyordum. Kadın olmanın güzelliği ve güçlülüğü ile atıyordum her adımımı; önümde ve arkamda ilerleyen kadınlardan güç alıyordum sanki. Miting alanına girdiğimde ise binlerce kadının bir arada olması, halaylar çekip türküler söylemesi beni biraz daha heyecanlandırmıştı içim içime sığmıyordu yerimde duramıyordum.

Sonra belki üç belki de dört yaşında bir çocuk sırtında boyu kadar bir torba. Plastik şişeleri toplayıp torbasını doldurabilmek için dört dönüyor alanı. Bir o yana gidiyor bir bu yana, dolduruyor torbasını. Belki kendi ağırlığına denk oluyor torba, belki kendinden biraz daha hafif. Küçük çocuk kendi ağırlığına denk torbayı sırtında taşımak için uğraşırken ya da onu doldurmak için didirirken alandaki binlerce kadından kaç tanesi fark ediyor o çocuğu? Alanda bulunan çoğu kadın o çocuğun önüne şişe attığını bile fark etmiyor, bırakın çocuğu fark etmeyi.

Halaylar çekilip, sloganlar atılıp, kadınların sorunları dillendirilirken küçük çocuk ise alanda şişe toplamaya devam ediyor. Durup bir an düşünüyorsun; *kimse mi görmedi bu çocuğu, hiçbir kadının mı içi sızlamadı?* Elbette sızlamıştır çoğu anne diyorsun sonra eğer içleri sızladıysa bu çocuğu fark ettilerse niye önüne şişe atıyorlar, niye onu görmemezlikten geliyorlar diyorsun. Alanda o çocu-

ğu fark ettim ve bu düşüncelerle çıktım alandan eylemin başladığındaki heyecanım yok olmuştu.

Evet, o küçük çocuğu görmezden gelmişti çoğu kadın unuttukları hatta çoğu zaman sahiplenmedikleri seks işçileri gibi...

Ben de hiç düşünmemiştim onları ya da onlar için bir

Çoğu Zaman Unuttuğumuz Kadınlar, Seks İşçileri...

şeyler yapmaya uğraşmamıştım ancak bu 8 Mart bir şey yapacaktık onlar için ve buna Şükrü Erbaş'ın 'Genelev Mektupları' şiiri vesile olmuştu. Şiiri duyduğumda bir şeyler yapmamız gerektiğini bu 8 Martta onları unutmamamız gerektiğini fark ettim.

Onlar için bir şeyler yapmak istiyorsak gece sokaklarda

olmamız gerekiyordu. Biz de sokaklara indik elimizde sümbüllerimiz ve onlar için hazırladığımız kartlarımızla...

Sokak aralarında ve köşe başlarında bekleyen kadınlardı onlar. Toplumun dışlanan ve hor görülen yanı olmuşlardı çoğu zaman, ama 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü ise tam da onların günü idi. Çünkü tüm

yoklukların, zorlukların ve acıların önüne bedenlerini yatırıp her gün bedenleri ile direnmişlerdi şiddete de yok sayılmaya da...

Gece 12.00, üç kadın elimizde çiçekler ve kartlarımızla indik sokaklara biraz korku, biraz heyecan, biraz da telaş vardı üzerimizde. İlk Cansu ile karşılaştık ona çiçeğini ve kartını verdik, kartın üzerindeki şiiri okudu ve başladı bize hikâyesini anlatmaya. O anlatıyor biz dinliyorduk. Ama Cansu istemiyordu orada fazla durmamızı bize bir şey olmasından korkuyor, gelip geçenlerden bizi korumaya çalışıyordu, nitekim koruyordu da. Gelip geçen bir sürü adam oldu bizlere laf atan, yanımıza yaklaşan ama üçümüzde hiç korkmamıştık hepimiz Cansu'ya güveniyorduk o da bizi "aile bunlar, komşularım uzaklaşın" diyerek korumaya çalışıyordu. Artık gitmemiz gerektiğini fark edince birbirimize sarılıp Cansu'nun yanından ayrı-

lip diğer kadınların yanına gittik. Biraz ileride ise Esmeray ve İrem ile karşılaştık onlara sarıldık, çiçeklerini verdik, başladık sohbe. Sohbet ediyorduk ama onlar bize bir şey olmasından başımıza bir şey gelmesinden çekiniyorlar, bir annenin evladına yaklaştığı gibi bize yaklaşıp *“annem gidin buradan bakın gündüz sizi bir yerde görürler musallat olurlar, geceler, sokaklar kötü gidin başka yerde başka zaman görüşelim”* diyorlardı. Bu kadar ısrarın üzerine biraz daha sohbet ettikten sonra oradan da ayrıldık. Hemen ileride başka bir kadın vardı pek sohbet edemedik hatta adını bile öğrenemedik, *“bugün 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Gününüz kutlu olsun”* dediğimizde *“ya öyle mi benim haberim bile yok”* dedi ve gözleri dolu dolu oldu. Tabi ki biz de çok kötü olduk ve ayrıldık oradan. Heyecan, mutluluk ve sevgi; sevgi vardı içimizde üçümüzde hayran kalmıştık onların yüreklerine ve güçlüklerine. Taşıdıkları kalbin büyüklüğü ve yüreklerindeki sevgi bizi o kadar etkilemişti ki sevginin ötesinde belki biraz da hayranlık vardı.

Sırtında torbası ile alanı dört dolanan ve yüzünde umut ve sevgi olan çocuğu görmüştüm, bir de sevgi ve namus kokan kadınları tanımıştım bu 8 Mart'ta.

Bitmemişti 8 Mart, devam ediyordu. Esmeray'ın dediği gibi sokaklar ve geceler kirli idi.

Evet, kirliydi geceler ve sokaklar çünkü kadınların acıları

Şiddet Her Gün ve Her Yerde!

sinmişti o sokakların köşelerine. Ve yine bir sokak köşesinde bir kadın ağlıyordu o gece.

Sevgilisiyle tartışmıştı, sokağın ortasında onu döven saçını çekiştiren sevgilisi onu artık istemediğini gitmesini söylüyordu kadına, kadın ise ağlıyor ve gitmemesi için yalvarıyordu adama. Ama adam kadını sokak ortasında bırakıp gitti, kadın ise oturup köşeye ağlamaya başladı. Kadını gördük hemen gittik ne olduğunu anlamaya çalıştık, tartışmışlardı. Adam üç arkadaşıyla eve gelmişti bir şeyler yaşanmış ve tartışma çıkmıştı. Olanları anlattı önce, sevgilisinin yanına gitmek istedi sonra eve gitmek istedi, evine götürdük adımızı söyledik evi gösterdik bir şey olursa bizi çağırmasını söyledik ve eve geldik. Ama bu durum içimize sinmemişti ya bir şey olursa diye düşünür duruyorduk ki, kadın evden çıkıp sahile doğru yürümeye başladı. Bizde peşinden gittik ama bulamadık biraz telaşlandık bir şey olmuş olmasından korktuk gelip evine baktığımızda evindeydi. Muhtemelen sevgilisi eve dönmeye onu ikna etmiş getirip eve bırakmıştı.

Ertesi gün gidip nasıl olduğunu bir şeye ihtiyacı olup olmadığını sorduk eve davet ettik. Ancak o hem orada

olmamızdan hem de durumu sorgulamamızdan rahatsız olmuş gibiydi iyi olduğunu bir şeye ihtiyacının olmadığını söyledi, alkolün etkisi ile o hale geldiğini anlattı. Sanki olanlarda kendisi suçluymuş gibi davranıyor, sevgilisi ile ilgili bir şey söylememizden çekiniyor gibiydi. Sevgilisini korumaya çalışıyor gibi bir hali vardı.

Peki, neydi o kadının adama gitme diye yalvarmasındaki sebep, neden korumaya çalışıyordu o adamı ya da neden adamın ona vurduğunu kabul etmiyordu? Belki güvenebileceği kimse yoktu hayatında, belki bu zamana kadar kimse ona umut olmamıştı belki de bize söyleyemediği ama kurtulmak istediği şeyler vardı hayatında...

Evet, bunları yaşamıştım 8 Mart günü. Ertesi gün uyandığım da ise sadece büyüdüğümü hissediyordum, bir gecede bildiğim fakat yüzleşmediğim gerçeklerle yüzleşmiştim. Küçük çocuğun sırtındaki torbada sanki şişe değil de umutlarını, hayallerini taşıyormuşçasına çaba harcamasını yüzündeki masumiyeti ve umudu gördüm o gün. Sonra kadınları ve transları gördüm sokaklar da hayatlarını bedenleri ile kazanan ve onurlarından hiç bir şey eksiltmemiş olan sevgi dolu insanları gördüm. O kadınlar da hem acıyı, hem iyiliği, hem insanlığı gördüm. Ben o gece o sokakta korkmadım çünkü o kadınlarda güveni gördüm. Bir de çaresizliği gördüm o gece sevginin çaresizlik ve acı olabildiğini, sokak ortasında sevgiden ya da acıdan ağlayan bir kadına umut olamamayı yaşadım o gece.

8 Mart gecesi büyüdüm ben. O gece kadının acılarını gerçekten tanıdım.

ÖFKEMİZİ ÖRGÜTLÜ GÜCE DÖNÜŞTÜRELİM

Kadın hareketinin bu süreçteki kitleselliği ve coşkusu gücünü kürtaj eylemleri ile birlikte sokaklardaki adımlarını büyüten, Gezi İsyanı'nda öfkesi keskinleşerek erkek egemenliğine başkaldıran kadınlardan almaktadır.

Yerel seçimleri geri bıraktığımız günlerde egemenlerin sistem partileri içerisinde vermiş oldukları kirli iktidar savaşı hız kesmeden devam etmektedir. Egemenler politikalarını ele alırken sözde “kadın meselesine duyarlı olup”, kadınları kirli iktidar çekişmelerinde bir araç olarak kullanmaktadırlar. Geçen sayımızda değinmiş olduğumuz Kabataş Meselesi'nin egemenlerin kadın kimliğine yönelik ayrı bir saldırısı olduğunu vurgulamıştık. Egemenlerin sözde kadın duyarlılığına yönelik her bir tutumu kadın kimliğine ayrı bir saldırıyı beraberinde getirmektedir.

Kadın mücadelemiz açısından önemli bir gün olan 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü yerel seçimler döneminin önemli bir ayağını oluşturmaktaydı. Bu “fırsatı” kaçırmayan egemenlerden biri de Melih Gökçek idi. Ankara Büyükşehir Belediyesi'nce düzenlenen “8 Mart Kutlaması” nda belediye başkanı Melih Gökçek “*evlerde bizlerin her şeyini siz bayanlar topluyorsunuz. Onun için sizlere gerçekten çok şey borçluyuz. Allah sizden razı olsun.*” sözleriyle vermiş olduğu “anamlı” 8 Mart mesajındaki ifadesi, kadın kimliğine yönelik bakış açısının yansımasıdır.

Ataerkil düzenden beslenen egemenlerin erk-iktidar anlayışıyla bir araç olarak geliştirdikleri politikaları kadın kimliğine, emeğine, bedenine yönelik saldırıları beraberinde getirmektedir.

Bizler erkek egemen olan bu düzen karşısında “*Tacizden, tecavülden, şiddetten arınmış yaşam alanları istiyoruz*” şiarımızla yürütmüş olduğumuz 8 Mart çalışmalarımız sürmekte iken 8 Mart'a sayılı günler kala genç bir kadının ölüm haberi ile sarsıldık. Evet, ülkemizde bir kadın daha yine bir eski sevgili tarafından katledilmişti. İstanbul Üniversitesi öğrencisi genç kadın üstelik bir hafta içerisinde 2 defa koruma talebinde bulunmuştu. **Oysaki bizim ülkemizde devlet kadını değil, onu vuran erkeği korumaktaydı.**

Toplum tarafından alıştırıldığımız kadın ölümleri, her gün bir başka kadının ölüm haberini getirmekte. Toplum

içerisinde normalleştirilen bu algı karşısında yeni ölümlerin seyircisi olmayacağız. “Erkek vuruyor devlet koruyor” sloganını bu kez Özge için haykırıyordu kadınlar. 8 Mart günü sokaklara, kampuslara meydanlara çıkan yüzlerce kadın artık suskun değil öfkeliydi. Özge Gündoğan'ın adı zihnimize kazınmıştı, unutulmamak üzere.

8 Mart günü kadınlar sokaklarla, alanlarla önceki yıllara oranla

daha kitlesel ve coşku içerisinde bulundu. Gezi İsyanı'nda büyüyen sokağa taşan öfkemizin artık sokakları terk etmeyeceğinin kanıtı bugün 8 Mart oldu.

İstanbul'da Taksim alanına çıkmak için 10 bine yakın kadın sokağa çıkmıştı. Ankara'da ise Kurtuluş Parkı'nda 5 bine yakın kadın alanlardaydı. Kadınlar hep bir ağızdan “Özge Gündoğan'ın Hesabını Kadınlar Soracak” sloganını haykırıyordu. Gezi İsyanı'nda sokakları terk etmeyerek, direnişin adı olan kadınların yükselttikleri mücadele bu yılki 8 Mart coşkusu büyütmüştür.

Kitlelerin ülke içerisinde yaşanan her duruma karşı geliştirmiş oldukları refleksle birlikte sokaklara çıktığı günlerde “*artık hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağı*” sloganı sokaklarda karşılığını buldu. Kadın hareketinin bu süreçteki kitleselliği ve coşkusu gücünü kürtaj eylemleri ile birlikte sokaklardaki adımlarını büyüten, **Gezi İsyanı**'nda öfkesi keskinleşerek erkek egemenliğine başkaldıran kadınlardan almaktadır. Sokakları terk etmeyen kadınların, kadın hareketini büyüttüğü bir dönemde genç kadın çalışmalarımızdaki durgunluk manidardır. Tamda kitlelerin politikleştiği ve örgütlenmeye eğilimli olduğu bir süreçten geçmekteyiz. Böyle bir süreçte genç kadın çalışmalarımızdaki atıllığı sorgulamamız ve biran evvel harekete geçmemiz önemlidir. Ancak o zaman genç kadınların sesi olma iddiasını mücadelemizde yaşatacağız. 8 Mart'ta yüzlerce kadının kendi rengini verdiği sokaklarda, 1 Mayıs'ın kızılığını karşılayalım. Erkek egemenliğine karşı genç kadınların öfkelerini örgütlü bir güce dönüştürmek için genç kadınlara çağrımız var. 1 Mayıs'ta kadın rengimizle alanlarda öfkemizi büyütme, örgütlenmeye...

-Doğu Perinçek, "İşçi Partisi'nin iktidara yürüdüğünü gören CIA oylarımızı bölmek için Genç Parti'yi kurdu" diyeli 7 yıl oldu.

-Eski Devlet Bakanı Lütfi Doğan, kadınların neler hissettiklerini anlamak için evde türbanla dolaştığını açıklayalı 8 yıl oldu.

-Tansu Çiller, "Cenabı Allah'ı size emanet ediyorum!" diyerek miting alanındakilere büyük bir sorumluluk yükleyeli 9 yıl oldu.

-Show TV' de yayınlanan "Kaçak" adlı yarışma gereği kaçan adam Bursa'da kendisini tanıyan 10 kişi tarafından "kaçak lan bu" denilerek dövüleli 8 yıl oldu.

-Tayyip Erdoğan "Milli piyango zulümdür" diyeli 14 yıl oldu.

-Flash TV, Papa' ya Müslüman ol çağrısı yapalı 13 yıl oldu.

-Fatih Altaylı, "Bana sorarsanız Tayyip Erdoğan Türkiye'yi yönetecek kalibrede değil." diyeli 12 yıl oldu.

-Egemen Bağış, kendisine yumurta atan öğrenci hakkında "Herkes birbirine yumurta atarsa ülke kadın oldu köfteye döner" diyeli 1 yıl oldu.

-Kocaeli'de firar etti sanılan mahkûm, 3 hafta saklandığı cezaevinde, mutfaktan ekmek almak isterken yakalanalı 3 yıl oldu.

-Cemal Süreyya aramızdan ayrılı 24 yıl oldu.

-Uğur Mumcu, evinin önündeki arabasına konulan bombanın patlaması sonucu suikasta kurban giderek yaşamını yitireli 21 yıl oldu.

-Recep Tayyip Erdoğan, "Alkolü üzümde elde ediyorsun. Alkol istiyorsan üzüm ye!" diyeli 3 yıl oldu.

-Eski Maliye Bakanı Ahmet Kurtcebe, öğretmenlerin konut sorununa "Öğretmenler birbiriyle evlensin" diyerek muazzam bir çözüm bulalı 28 yıl oldu.

-Erdoğan 23 Nisan kutlamalarında koltuğunu bıraktığı çocuğa "Başbakan sensin ister asarsın, ister kesersin" diyeli 4 yıl oldu.

-Çanakkale'nin İntepe Beldesi'ndeki halk, Truva

KAÇ YIL OLDU?

savaşında ölen mitolojik savaşçı Hektor'u "Hektor Ayini" düzenleyerek analı 2 yıl oldu.

-PTT Genel Müdürü Osman Tural emeklilerin maaşlarını almak için saatlerce kuyrukta beklemesini "sosyal aktivite" diye yorumlayalı 3 yıl oldu.

-Adana Emniyet Müdürlüğü, hırsızlığa karşı 4 bin kişinin apartman girişindeki zili çalıp kapıyı açıp açmayacaklarını test edeli 3 yıl oldu.

-Recep Tayyip Erdoğan Davos' ta İsrail Başbakan'ına "Öldürmeye gelince siz öldürmeyi iyi bilirsiniz. Çocukları nasıl öldürdüğünüzü çok iyi biliyorum." diyeli 5 yıl oldu.

-AKP Genel Başkan Yardımcısı Hüseyin Çelik, "Cemaat devleti ele geçirmiş, devlete sızmış buna kargalar güler" diyeli 2 yıl oldu.

-Boğaziçi Köprüsü'nde gösteri sürüşü yapan F1 pilotu Coulthard, 33 TL'lik OGS cezası ödeyeli 8 sene oldu.

-Reha Muhtar, ana haber spikeriyken hapishaneden kaçıp yakalanan mahkûma "Tüneli kaçmak için mi kazdınız?" diye soralı 11 yıl oldu.

-Passaparola'da "Ö harfi ile başlayan, örümcek tarafından ısırılan süper kahraman?" sorusuna yarışmacı "Öri Potter" diyeli 11 yıl oldu.

-Adana'da bir binanın inşaat işçileri, çalıştıkları binada intihara kalkışan adamın kafasına taş atarak vazgeçirmeye çalışalı 2 yıl oldu.

-Mısır Devlet Başkanı Hüsnü Mübarek, Twitter ve Facebook'u yasakladıktan 16 gün sonra istifa ederek ülkeden kaçalı 3 yıl oldu.

-AKP Kırıkkale İl Başkanı Mehmet Demir, 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günü'nde "Kadınları hafifçe dövüp korkutabilirsiniz" diyeli 1 yıl oldu.

-Başbakan Rize' de nükleer santral ve HES karşılarına "Ben çevrecinin daniskasıyım. Asıl çevreci benim" diyeli 6 yıl oldu.

Hapishanelerde katliam var! HASTA TUTSAKLAR ÖLÜYOR!

Hapishanelerde yapılan zulüm, işkence ve katliamdan görüyoruz ki; tutsaklarımızın yaşam alanlarını kısıtlayarak, keyfi uygulamalarla tedavilerini engelleyerek devrimci düşünceleri yok etmeyi amaçlamaktadırlar. Bizlere düşen görev ise mücadeleyi büyütmek ve düşüncelerini aramıza örülen duvarların ardına taşımak, o duvarları tutsaklarımızın direnci ışığında yıkmaktır.

Anayasa'nın 104. Maddesinin b) bendi; *"sürekli hastalık ve sakatlık hali ile kocamışlık durumunda Cumhurbaşkanı, mahkûmun cezasını hafifletmek veya kaldırmak yetkisine sahiptir..."* diyor. Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 16. Maddesi'de; *"...diğer hastalıklarda cezanın infazına resmi sağlık kuruluşlarının mahkûmlara ayrılan bölümlerinde devam olunur. Ancak bu durumda bile hapis cezasının infazı mahkûmun hayatı için kesin bir tehlike teşkil ediyorsa mahkûmun cezasının infazı, iyileşinceye kadar geri bırakılır..."* ...der ve bu yetkiyi de Cumhuriyet Savcılarına verir.

Bu yasalarla hasta tutsakların özgür kalacakları görünse de tam tersine tutsaklar zindanlarda faşizmin saldırılarıyla katledilmeye çalışılmaktadır. Adli Tıp Kurumu "cezaevinde kalamaz" raporu verse de hasta tutsaklar, "toplum güvenliğini tehlikeye düşürdüğü" gerekçesiyle serbest bırakılmamaktadır. Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 25. Maddesi ise; *"ağırlaştırılmış müebbet hapis cezası almış olanların cezasının infazının hiçbir şekilde ertelenemeyeceğini..."* hükme bağlamaktadır. Anlıyoruz ki devrimci düşünce,

demir parmaklıklar ardında sindirilmeye, çürütülmeye ve tutsaklarımız sessizce katledilmeye çalışılmaktadır.

İnsan Hakları Derneği' nin kayıtlarına göre *"sürekli hastalık ve sakatlık hali ile kocamışlık durumunda olan"* mahpus sayısı 600'ün üzerindedir. Hapishane koşullarında iyileşmesi olanaksız, ölüm sınırında veya hayati riski bulunan hasta mahpus sayısı da 202'dir. Ve bu tutsaklarımız tedavi edilmiyor, tedavileri engelleniyor. Hapishane revirlerinde doktorlar haftanın belirli bir gününde gelmekte ve hasta tutsaklar o belirlenen günde muayene olmaktadır. Bir hasta tutsakla birkaç dakika "ilgilenilmektedir". Hastaneye sevk edilmesi söylenen tutsakların keyfi belirlemelerle aylar sonra sevki gerçekleşmektedir. Sevk edilen tutsaklarımız hapishane revirlerinde, doktor muayenelerinde kelepçeli muayeneye tabi tutulmaktadırlar. Karşı çıkmaları durumunda ise tedavileri "kalbi ağrıyorsa bacağını kesmeleri" misali bir tedaviye dönüşüyor. Cerrahi müdahale görmeleri gereken tutsaklar "Mahkûm Bölümü" adı verilen odalarda kalmaktadırlar. Bu odalar, penceresi olmayan, havalandırması bulunmayan yani hapishane hücreleri gibi yerlerdir.

Hapishanelerde yapılan zulüm, işkence ve katliamdan görüyoruz ki; tutsaklarımızın yaşam alanlarını kısıtlayarak, keyfi uygulamalarla tedavilerini engelleyerek devrimci düşünceleri yok etmeyi amaçlamaktadırlar. Bizlere düşen görev ise mücadeleyi büyütmek ve düşüncelerini aramıza örülen duvarların ardına taşımak, o duvarları tutsaklarımızın direnci ışığında yıkmaktır. Devrimci tutsakların düşünceleri duvarlar, demir parmaklıklar ile tutsak edilemez. Sloganlarımızı daha gür atmalı, tutsaklarımıza uygulanan işkencenin hesabını sormalıyız.

Gazi Üniversitesi'nden Bir YDG'li

DEVİRİMCİ MİZAHIN USTASI:

ŞARLO

Yahudi olan veya olmayan, zenci veya beyaz... Haytın yolu özgür ve güzel olabilir. Ama biz yolumuzu kaybettik. Makinelere çok insanlığa ihtiyacımız var. Bunlar olmadan yaşam şiddet dolu olur ve her şeyi kaybederiz. Güç siz insanlarda, makineleri yaratma, mutluluğu yaratma gücü.

16 Nisan 1889 tarihinde Londra'da fakir bir ailenin çocuğu olarak doğan Charlie Chaplin, 1913'te Amerika'ya gittikten sonra sinemaya başlamıştı. 1914'te ilk filmlerinde bol pantolonlu, melon şapkalı, büyük ayakkabılı, sürekli bastonunu çeviren ve sakar hareketleri ile gülünç mizansenler oluşturan "Şarlo" tiplemesini yarattı. Altmıştan fazla kısa filmde oynayan Charlie Chaplin uzun metrajlı filmleri ile dünya da tanınan biri olmuştu artık. Şarlo oynadığı filmlere kendi yaşamının fakirliklerini sessizce gösterirken aynı zamanda işçilerin ve fakir halkın acılarını konu edinmişti.

Hayat Dar Alanda Trajedi, Geniş Açıda Komedi

Özellikle Büyük bunalım dönemi olan 1929 ekonomik krizini ve işçilere, emekçilere kesilen krizin faturasını yansıttığı "Modern Zamanlar" filmi, Hitler faşizmini eleştirdiği "Büyük Diktatör", insanların açlıktan dolayı altın aramaya çıkmalarını anlatan "Altına Hücum", "Şehir Işıkları", "Sirk", "Asri Zamanlar" ve "Sahne Işıkları" Şarlo'nun başyapıtlarıdır. Charlie Chaplin'in eserleri ne dönemin toplumsal sorunlarından ne de Chaplin'in yaşamından ayrı düşünülebilir. O nedenle ABD emperyalizmi tarafından filmlerde komünizm propagandası yaptığı gerekçesi ile Charlie Chaplin hakkında ülkeye giriş yasağı uygulandı. Ailesi ile İsviçre'ye yerleşmişlerdi.

Modern Zamanlar filmi Komünist Manifesto'nun sinemaya uyarlanmış hali gibidir. Modern Zamanlar filmi, sinema tarihi açısından sessiz filmlerin altın çağının bitişine; sesli filmin, Chaplin'in itirazlarına rağmen, sinema endüstrisinde yayılmaya başlamasına denk gelmektedir. Filmde ekonomik bunalımın etkisindeki ABD anlatılmaktadır. Dönemin çalışma ilişkileri, emeğin yabancılaşması hicvedilerek, kapitalist sömürü sistemi ve "Modern" köleliğe eleştiriler yapılmaktadır. "İnsan" ve "makine" metaforu kullanılarak Marksist bir eleştiriyle insanın makinenin bir dişlisi haline dönüşmesini yansıtmıştır. Modern Zamanlar, 1930'lu yıllarda Büyük Depresyon ortamında çekilmiştir ve bu dönemi anlatmaktadır. Filmde dönemin kaotik ortamı, açlık, yoksulluk, işsizlik sorunları işlenmektedir. Sanayileşme çağında makinenin insanı yabancılaştıran etkisine karşı her sektörden çalışanları uyarmaktadır. Öylesine ki; filmde Chaplin pek çok farklı ortamda (fabrikada hat işçisi, gemi işçisi, gece bekçisi, garson) çalışan olarak görülmektedir.

Her bir ortama ilişkin eleştirisini ortaya koymaktadır. "Modern Zamanlar" ağıldan itişerek çıkmaya çalışan koyun sürüleri üzerine geçirilmiş fabrikaya yetişmeye çalışan insan kitleleri ardından verilmiştir. Fabrikada Şarlo karakteri ile Charlie Chaplin karşımıza çıkmakta. Bantlarda vida sıkma işiyle uğraşan Şarlo'nun başını kaşıyacak vakti bile yoktur. Bantta boşa giden her bir saniyeye karşı bant daha hızlı ilerleme emri vermektedir. Herhangi insani bir sıkıntıda birbirine bağlı olan işler durmaktadır. Sürecin sürekliliği çalışana kısa boşluklar dahi tanıtmamaktadır.

Filmde Şarlo'nun hapşırmasıyla, bant sistemini karıştırmıştır. Bir elemanda yaşanan böylesi doğal aksama tüm prosesi aksatmaktadır. Basit bir insani gereksinim ciddi sorunlara yol açmaktadır. Bir başka sahnede yemek makinesi satmaya çalışan satış elemanlarını yöneticinin odasında gösterilmiştir. Fonograftan verilen ses: "Adamlarınızı isteyken otomatik olarak besleyen pratik bir aygıt. Öğle yemeği için durmayın. Rakiplerinizin önünde olun... besleme makinesi öğlen saatini yok edecek, üretiminizi

arttıracak ve personel masraflarınızı azaltacaktır.”

Öğle yemeği arasında aygıt ile bir deneme yapılır. Döner bir tabla üstüne yerleştirilmiş, çorba kâsesi, tatlılar, koçan halinde mısır, hidrolik olarak çalışan ağız silme mendili bulunmaktadır. Öğle yemeği sırasında Şarlo üzerinde test edilir. Burada yemek yeme aygıtı aracılığıyla yemeğin de otomatikleştirilmesine rağmen makine hata verir. Zamanın çılgınlığına, çılgınca meta üretme hırsına gönderme yapar. Film devamında deliren Şarlo'nun akıl hastanesinde yatışını, çıktıktan sonra yanlışlıkla eylem ortasında kalıp elinde kızıl flama ile yakalanışını ve “komünist önder” olarak içeri atılışını, çıktıktan sonra birçok işte (tersane işçisi, gece bekçisi, garsonluk) çalışmasına rağmen işlerde tutunamamasını içerir. Ancak filmin sonunda umuda doğru gidişlerini gösterir.

‘Bir Kişiyi Öldürürsen Katil, Milyonlarca Kişiyi Öldürürsen Kahramansın!’

Dönemin yükselen Alman faşizmi karşısında sessiz kalan ABD emperyalizmine yaptığı eleştirisi Şarlo'nun. Tepkisi bununla da sınırlı kalmamış “Büyük Diktatör” filmi çekmiştir. ABD emperyalizmi ile Alman faşizminin arasının iyi olması bu filmin iki ülke ilişkisine zarar vereceği kaygısı ile Charlie Chaplin hakkında kara propaganda malzemesi yapılmıştır. Ancak Charlie Chaplin filminde Hitler faşizmine mizah yoluyla darbeler indirmektedir. Büyük Diktatör filminde gözü dönmüş bir diktatör, Yahudilere karşı azgınca saldırmaktadır. Kahramanımız Şarlo ise Diktatörün ikizi gibi, Almanya'da berberlik yapmaktadır. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı'nda yer al-

mış Alman subaylardan birini kurtarmış, savaş esnasında hafızasını kaybetmiştir. Diktatör Almanya'da emekçileri azgınca sömürmekte, sömürüyü perdeleyebilmek için ise Yahudi karşıtı ırkçı bir politika koymuştur. Avusturya'ya delice savaş açmak istemektedir ancak kendisine borç verecek banka yoktur. Bir tek Yahudi bankasının verme olasılığı olmasına karşın bu dönemde baskılar azaltılmıştır. Ancak bu ihtimalde elden gidince Yahudiler üzerindeki baskı iki katına çıkar. Bu esnada bizim Şarlo olaylar içinde yaşamını berberlik ile devam ettirmeye çalışır. Ancak ırkçı politika ve baskılar Yahudi olduğu için onu da etkilemektedir. Filmin sonunda savaş esnasında kurtardığı asker ile diktatör ile yer değiştirir. O esnada Avusturya'nın da işgali başlamıştır. Şarlo diktatörün yerine konuşma yapmaya çıkar ve o meşhur tarihi sözleri söyler: “Ben imparator olmak istemiyorum. Bu benim işim değil. Kimseye hükmetmek ya da boyun eğdirmek istemiyorum. Elimden geldiği kadar herkese yardım etmek isterim: Yahudi olan veya olmayan, zenci veya beyaz... Haytın yolu özgür ve güzel olabilir. Ama biz yolumuzu kaybettik. Makinelere çok insanlığa ihtiyacımız var. Bunlar olmadan yaşam şiddet dolu olur ve her şeyi kaybederiz. Güç siz insanlarda, makineleri yaratma, mutluluğu yaratma gücü. Siz insanlar sahipsiniz hayatı özgür ve güzel yapma gücüne, bu hayatı harika bir maceraya dönüştürmeye. Bulutlar dağılıyor. Güneş aralarından ortaya çıkıyor. Karanlıktan kurtuluyoruz. Yeni bir dünyaya, müşfik bir dünyaya, insanlığın nefretlerine, acımasızlıkların ve hırsların üstüne çıktığı bir yere doğru gidiyoruz. İnsanlığın ruhu kanatlanmış. Gökkuşağına, umut ışığına, geleceğe doğru uçuyor. Sana, bana, hepimize ait olan görkemli bir geleceğe doğru...” Haklı ve halk için eleştirilerini yapan Şarlo 125. yaş gününde dünya halkının gönlünde yaşıyor.

ÇIWANÊN DEMOKRATÊN NÛ

Aylık Siyasi Gençlik Dergisi | Sayı: 184 | Nisan 2014 | 2 TL | ISSN: 1302-7506

alanlara

www.partizanarsiv.net